

မဟာစည်နာယက

အဂ္ဂမဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ၊ အဘိဓမ္မမဟာရဋ္ဌဂုရု

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

အရှင်ကုလ္လုလောဘိဝံသ

ဟောကြား ရေးသားစီရင်အပ်သော

သဗ္ဗာဓုပ္ပန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ

တရားတော်

သာသနာ - ၂၅၅၃

ကောဇာ - ၁၃၇၁

၁၇၈ - ၂၀၁၀

ဤစာအုပ်မှာ သိကောင်းစရာ
ဆောင်ပုဒ်များ

- နှုတ်ကသာကြမ်း၊ စိတ်မကြမ်းပါ၊ ဖရုသာ၊ မှန်စွာမဖြစ်ပြီ။
- နှုတ်ကလည်းကြမ်း၊ စိတ်လည်းကြမ်းပါ၊ ဖရုသာ၊ မှန်စွာဖြစ်ပေသည်။
- နှုတ်ကချိုသာ၊ စိတ်ကြမ်းပါ၊ ဖရုသာ၊ မှန်စွာဖြစ်ပေသည်။
- ကိုယ်ဆင်းရဲတွေ၊ ချုပ်ငြိမ်းစေ၊ ကျင့်လေသတိပဋ္ဌာန်။
- မိမိသည်သာ၊ အားကိုးရာ၊ မှန်စွာဖြစ်ပေသည်။
- သူတစ်ပါးဟာ၊ အားကိုးရာ၊ ဘယ်မှာဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း။
- သူများအားကိုး၊ ထိုသူမျိုး၊ ကိုယ်ကျိုးနည်းလိမ့်မည်။
- ကိုယ်နဲ့အသက်၊ မငဲ့ကွက်၊ ရက်စက်နိုင်ရမည်။

မဟာစည်နာယက
အဂ္ဂမဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ၊ အဘိဓမ္မဟာရဋ္ဌဂုရု

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

အရှင်ဘုရားလောင်းဘိဝံသ

ဖောဋ္ဌား ရေးသားစီရင်အပ်စေ

ရတနာပိဋကဋ္ဌာရုံ၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ရတနာပိဋကဋ္ဌာရုံ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

၂၀၁၀- ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ

အုပ်ရေး-၂၀၀၀

တန်ဘိုး -

ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာအေး၊ သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန

သာသနာရေးဦးစီးဌာန၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး

ဦးဝင်းနိုင် (မှတ်ပုံတင်အမှတ်-၀၃၈၄၃/၀၂၄၅)က ထုတ်ဝေ၍

ဦးသိန်းထွန်း (၀၄၈၂၂)၊ သိန်းထွန်းအောင်ဆက်

အမှတ်-၅၀/၅၂၊ ဒဂုံသီရိလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မှ ပုံနှိပ်သည်။

ဖုန်း - ၅၄၂၀၅၆

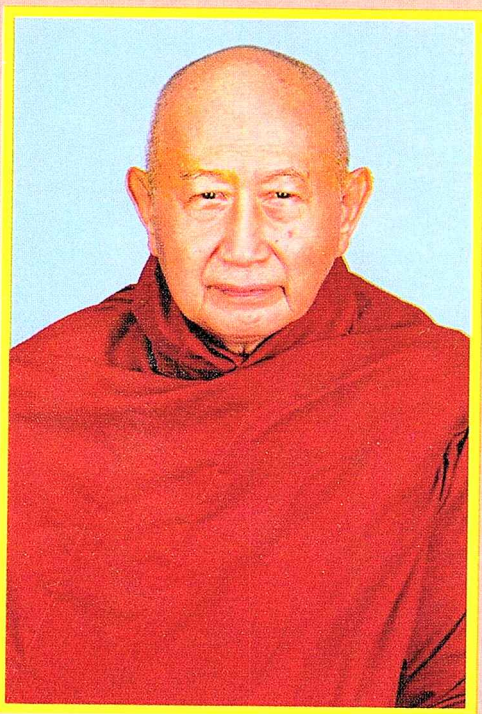
ဖြန့်ချိရေး

ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး တင်အောင် (လေ-ငြိမ်း)(၀၃၃၆၆)

သဒ္ဓမ္မရုံသီတပေ၊ အမှတ်-၇၊ ဇေယျာခေမာလမ်း

မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိသည်။

ဖုန်း- ၀၁-၆၆၁၅၉၇၊ ၆၅၀၅၇၆

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာပဓနနာယကဆရာတော်
အဂ္ဂမဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ
အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌဂုရု
ဘဒ္ဒန္တကုဏ္ဍလဘိဝံသ

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ တရားတော်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁၃၅၃-ခု၊ ကဆုန်လကွယ်နေ့မှာ ဟောကြား
ရမယ့် တရားတော်က “သစ္စာမန္တန်အကြောင်း
သိကောင်းစရာ တရားတော်” ဟောကြားပါမယ်။

ယခုတရားနာပရိသတ်များ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်
တွေဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ သစ္စာမန္တန်ကိုလည်း ယုံ
ကြည်ကြ၊ အားကိုးကြတယ်။ လောကထဲမှာနေထိုင်ကြ
တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အသက်စည်းစိမ်
ပျက်စီးလောက်တဲ့၊ အသက်စည်းစိမ်ကို ထိခိုက်နိုင်တဲ့
အန္တရာယ်တွေနဲ့လည်း တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ကြုံကြရ
ပါတယ်။

၂

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပဿာဆရာတော်

အင်မတန် ကုသိုလ်ကံကြီးမားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျ
တော့လည်း မတွေ့ရဘူး။ ကုသိုလ်ကံ အသင့်အတင့်
ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ်ခါတစ်ရံ အသက်စည်းစိမ်ကို
ထိခိုက်သွားနိုင်တဲ့၊ ပျက်စီးသွားနိုင်တဲ့ အန္တရာယ်မျိုးတွေ
နဲ့ ကြုံကြရတယ်။ တချို့တချို့သောပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့
အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြုံကြရတယ်။

အသက်သေလောက်တဲ့ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေ
နဲ့ ကြုံကြရတယ်။ အဲဒီလိုကြုံရတဲ့အခါ ကြောက်လန့်၊
ထိတ်လန့်ကြတယ်။ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်မှတစ်ပါး
အားလုံးသောပုဂ္ဂိုလ်တွေ အသက်ပျက်စီးလောက်တဲ့
အန္တရာယ်၊ အသက်ဆုံးရှုံးလောက်တဲ့အန္တရာယ်တွေနဲ့
တွေ့လာလို့ရှိရင် မကြောက်ကြပါဘူးလား ... ကြောက်
ကြပါတယ်ဘုရား။

အားကိုးရာရှာကြတယ်။ ဘယ်အားကိုးရာမှ ရှာ
လို့မရတော့ဘူးဆိုလို့ရှိရင်တော့ သစ္စာမန္တန်ကိုပဲ
အားကိုးရတယ်။ သစ္စာမန္တန်က ၃-မျိုးလောက်ရှိပါတယ်။

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၃

ကောင်းတဲ့သစ္စာမန္တန်။ မိမိသန္တာန်မှာရှိတဲ့ ကောင်းတဲ့ဂုဏ်တွေကို အာရုံပြု ထုတ်ဖော်ပြီးတော့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုတဲ့ သစ္စာမန္တန်ကတစ်မျိုး။

မိမိသန္တာန်မှာ မကောင်းတဲ့ ဆိုးတဲ့ဂုဏ်တွေ၊ အဖြစ်မှန်တွေကို ဟုတ်မှန်တဲ့အတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြီး တော့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုတဲ့ သစ္စာမန္တန်ကတစ်မျိုး။

နောက်တစ်မျိုးက မိဘ ဆရာသမားများရဲ့ ကောင်းတဲ့ဂုဏ်တွေကို အာရုံပြုကာ ရွတ်ဆိုပြီးတော့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုတာကတစ်မျိုး။ ၃-မျိုးလောက်ရှိ ပါတယ်။

မိမိသန္တာန်မှာရှိတဲ့ ကောင်းတဲ့ဂုဏ်တွေကို အာရုံ ပြုပြီးတော့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုတဲ့ သစ္စာမန္တန်ကတစ်မျိုး။ မိမိသန္တာန်မှာရှိတဲ့ မကောင်းတဲ့ဂုဏ်တွေ၊ ဆိုးတဲ့ဂုဏ် တွေကို အာရုံပြုပြီးတော့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုတဲ့ သစ္စာ မန္တန်ကတစ်မျိုး။ မိဘ ဆရာသမားတို့၏ ဟုတ်မှန်တဲ့ ကောင်းတဲ့ဂုဏ်တွေကို အာရုံပြုပြီးတော့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်

၄ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

ပြုတာကတစ်မျိုးလို့ ဘယ်နှမျိုးရှိပါသလဲ ... ၃-မျိုးရှိ ပါတယ်ဘုရား။ ၃-မျိုးလောက်တော့ ရှိနိုင်တယ်။

ကောင်းတဲ့ဂုဏ်တွေကို အာရုံပြု ထုတ်ဖော်ပြီး တော့ သစ္စာမန္တန်ပြုလို့ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေမှ ကင်း သွားတဲ့၊ ရောဂါဝေဒနာတွေ ပျောက်ကင်းသွားတဲ့ သာဓက ကျမ်းဂန်တွေမှာ ဖွင့်ပြထားပါတယ်။

တစ်ချိန်သောအခါ သီဟိုဠ်ကျွန်း၊ သီရိလင်္ကာ နိုင်ငံမှာ မိခင်ကြီးကို ပြုစုလုပ်ကျွေးပြီးတော့ နေထိုင် ကြတဲ့ စူဠစက္ကလနဲ့ မဟာစက္ကလ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့။ တစ်နေ့သောအခါ မိခင်ကြီးမှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ခေါင်းကိုက်ရောဂါ စွဲကပ် လာတယ်။ စွဲကပ်လာတဲ့အခါမှာ သမားတော်ကြီးများ ခေါ်ပြီးတော့ကုတယ်။ ကုတဲ့အခါ သမားတော်ကြီးများ က “သင်တို့မိခင်ရဲ့ ခေါင်းကိုက်ရောဂါဟာ လတ်ဆတ် တဲ့ယုန်သွေးနဲ့ ကုမှသာလျှင် ပျောက်နိုင်တယ်” ပြော တော့ အစ်ကိုကြီးမဟာစက္ကလက ညီငယ်စူဠစက္ကလကို

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၅

တောသို့သွားပြီးတော့ ယုန်သွားထောင်ပြီး ဖမ်းဖို့ရာ
လွှတ်လိုက်တယ်။

(အဋ္ဌသာလိနီ-ဋ္ဌ-၁၄၆)

လွှတ်လိုက်တဲ့အခါ ညီငယ်စူဠစက္ကလက ယုန်
ဖမ်းဖို့ရာ ပိုက်ကွန်တွေယူသွားပြီး ဟိုကျ ယုန်ထောင်
လိုက်တော့ ယုန်မတစ်ကောင်မိတယ်တဲ့။ မိတော့
ယုန်မကအော်တယ်။ အော်တဲ့အခါကျတော့ သားငယ်
လေးနှစ်ကောင်က မိခင်ထောင်ချောက်ထဲ ပိုက်ကွန်
ထဲမှာမိပြီး သေဘေးသို့ရောက်နေတာကိုမြင်တယ်။
မြင်တော့ ယုန်ငယ်လေးနှစ်ကောင်ဟာ ဘေးကလှည့်
ပြေးပြီး မိခင်ကြီးအနားမှာ သနားကြင်နာဖွယ်ရာ
အော်ဟစ်နေကြတယ်။ လှည့်ပြေးနေတာ၊ အော်ဟစ်
နေကြတာကိုမြင်တော့ စူဠစက္ကလစိတ်ထဲမှာ အလွန်
သနားကြင်နာတဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်သွားတယ်။

“တို့ရဲ့မိသားစုသုံးယောက်နဲ့ တူလိုက်တာ။
သူ့မိခင်ကြီးနားမှာ ယုန်ငယ်လေးတွေ ရပ်ပတ်ပြီးတော့
ပြေးနေတာ အလွန်သနားစရာကောင်းပါလား။
သူတစ်ပါးရဲ့မိခင် သေပြီးမှ ကိုယ့်မိခင် ရောဂါဝေဒနာ

၆

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

ကင်းရမယ်ဆိုတာကတော့ အလွန်သနားကြင်နာ
ကင်းမဲ့တာပဲ။ အလွန်တရားကင်းမဲ့တာပဲ။ စိတ်ထဲမှာ
ဖြစ်လာတယ်တဲ့။ ဖြစ်လာတော့ ယုန်မကြီးကို သွားပြီး
လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ လွှတ်ပေးပြီးတော့ အိမ်ပြန်လာ
ခဲ့တယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ အစ်ကိုကြီး
ကမေးတယ်။ “ယုန် မရခဲ့ဘူးလား” “ယုန်ဖမ်းလို့တော့
ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ယုန်ငယ်လေးနှစ်ကောင်က
ယုန်မကြီးကို ပိုက်ကွန်ထဲမှာ မိနေတဲ့အခါ သနား
ကြင်နာဖွယ်ရာ အနီးအနားမှာ ပြေးလွှားပြီးတော့နေ
ကြတာ မြင်ရတော့ အလွန်သနားတာနဲ့ ဒီယုန်လေး
တွေနဲ့မိခင် သုံးဦးဟာ မိမိတို့ရဲ့ မိသားစုသုံးဦးနဲ့တူ
လိုက်တာ။ သနားကရုဏာတွေဖြစ်ပြီးတော့ ပြန်လွှတ်
ခဲ့တယ်” လို့ပြောတော့ အစ်ကိုကြီးမဟာစက္ကလက
မကျေနပ်ဘူး။ သူ့ရဲ့မိခင်ကို တိရစ္ဆာန်မနဲ့ နှိုင်းယှဉ်
ရပါ့မလားဆိုပြီးတော့ ရိုက်ဖို့ရာ တုတ်ဆွဲတယ်။

စူဠစက္ကလက ပြေးထွက်သွားပြီးတော့ မိခင်ကြီး
နား အသာသွားကပ်ပြီး မိခင်ကြီးကို ဖက်ပြီးတော့

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၇

နေလိုက်တယ်။ မိခင်ကြီးက “မရိုက်ပါနဲ့၊ မရိုက်ပါနဲ့”
ဆိုပြီး တောင်းပန်တယ်။

အဲဒီအချိန်အခါမှာ စူဠစက္ကလ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်
ပြုပါတယ်။ “မိမိဟာ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါကစပြီးတော့
ယနေ့တိုင်အောင် သူတစ်ပါးအသက်ကို မသတ်ခဲ့ဖူးဘူး။
ယုန်ငယ်ရဲ့ မိသားစုသုံးယောက်ကိုလည်း မိမိတို့ရဲ့
မိသားစုသုံးယောက်ကဲ့သို့ မေတ္တာ၊ ကရုဏာတွေ
ရှေ့ထားပြီးတော့၊ မေတ္တာပွားပြီးတော့ သူတို့ရဲ့အသက်
ကို မသတ်ဘဲနဲ့ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကုသိုလ်
စေတနာတွေကြောင့်၊ အဲဒီမေတ္တာတွေကြောင့် ယုန်
ငယ်မိသားစု ချမ်းသာရာ ရသွားသလို မိခင်ကြီးရဲ့
ခေါင်းကိုက်ရောဂါဝေဒနာလည်း အမြန်ပျောက်ကင်း
ပါစေသတည်း” ဟု သစ္စာဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်တယ်တဲ့။

သစ္စာဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း
မိခင်ကြီးရဲ့ ခေါင်းကိုက်ရောဂါဟာ ယူပစ်လိုက်သလို
ပျောက်သွားတယ်တဲ့။ စူဠစက္ကလမှာရှိတဲ့ ကောင်းတဲ့
ဂုဏ်တွေကို သစ္စာဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီးတော့ သစ္စာဆိုလိုက်
တော့ မိခင်ကြီးရဲ့ ခေါင်းကိုက်ရောဂါ မပျောက်သွား

၈

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

ပါဘူးလား ... ပျောက်သွားပါတယ်ဘုရား။ ပျောက်သွားတယ်။ ဒါက ကောင်းတဲ့ဂုဏ်တွေကို အာရုံပြုပြီးတော့ သစ္စာခံဉာဏ်ပြုလို့ အကျိုးရပုံပါပဲ။

မကောင်းတဲ့ဂုဏ်တွေကို ဟုတ်မှန်တဲ့အတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြီးတော့ သစ္စာအာရုံဉာဏ်ပြုလို့ရှိရင်လည်း အကျိုးတွေ ရရှိနိုင်ပါတယ်။ အကျိုးရရှိနိုင်တဲ့သာဓကမှာ ရှေးအခါက ကဏ္ဍဒီပါယနရသေ့ကြီး ရှိခဲ့ပါတယ်တဲ့။ အဲဒီရသေ့ကြီးဟာ ရသေ့ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးနေပါတယ်။ တစ်နေ့သောအခါ လူ့ဘဝက အလွန်ချစ်ခင်တဲ့ မိတ်ဆွေမဏ္ဍဗျသူကြွယ်သည် သူ့ရဲ့ သားငယ်ယညဒတ်ရယ်၊ သူ့ရဲ့ဇနီးရယ် အတူတကွ သွားပြီးတော့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေနဲ့ ကန်တော့ကြတယ်။
(ဇာတက-ဋ္ဌ-၄/၂၈)

ကန်တော့ပြီးတဲ့အခါ သူကြွယ်နဲ့ဇနီးသည်တို့သည် အာဏိမဏ္ဍဗျရသေ့ တံကျင်အလှူခံရသော စကားတွေကို နာကြားနေကြတယ်။ ထိုသို့နာကြားနေသည့်အခိုက်အတန့်မှာ သားငယ်ယညဒတ်သည် ကလေးငယ်တို့သဘာဝအတိုင်း အနားမှာမနေဘဲ

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၉

ရသေ့ကြီးကျောင်းဝိုင်းထဲဆင်းပြီးတော့ ဂျင်ပေါက်ကစားတယ်။ ဂျင်က လိမ့်သွားပြီးတော့ မြွေရှိတဲ့တွင်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ ဝင်သွားတော့ ကလေးတို့ရဲ့သဘာဝ ဂျင်ကို အလွန်လိုချင်တဲ့အတွက်ကြောင့် လက်နဲ့နှိုက် ယူတယ်။ နှိုက်ယူတော့ မြွေက စိတ်ဆိုးပြီးတော့ ယညဒတ်လက်ကို ကိုက်လိုက်တယ်။

တစ်ခါတည်း အဲဒီနေရာမှာ လဲကျပြီး မေ့သွားတယ်။ ယညဒတ်ရဲ့ မိခင်ဖခင်တွေ ပြေးလာပြီးတော့ ယညဒတ်ကို ရသေ့ကြီးထံ ပွေ့ချီယူသွားကြတယ်။ ရသေ့ကြီးကို လျှောက်ထားတယ်။ “တပည့်တော်ရဲ့ သားငယ်ယညဒတ် မြွေဆိပ်ရောဂါ ပျောက်ကင်းသွားအောင် ဆေးကုပေးပါဘုရား။ ရသေ့ကြီးပဲ အားကိုးစရာရှိပါတော့တယ်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားတော့ ရသေ့ကြီးက “ကျွန်ုပ် ဆေးမကုတတ်ဘူး” တဲ့။ ရသေ့ဆိုတော့ ဆေးမကုတတ်ဘူး။ ရဟန်းတွေက ဆေးကုတတ်ပေမယ့် ဆေးမကုကောင်းဘူး။ ဆေးမကုတတ်ပါဘူးတဲ့။ “ဆေးမကုတတ်လို့ရှိရင် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုပေးပါ။ သားငယ်ယညဒတ်ရဲ့ မြွေဆိပ်တက်ရောဂါ ပျောက်ကင်းသွားအောင် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုပေးပါ” လို့

၁၁ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပသာဆရာတော်

လျှောက်ထားတော့ ရသေ့ကြီး သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုဖို့
ကောင်းတဲ့ဘာသစ္စာဓိဋ္ဌာန်မှ ရှာလို့မရဘူးတဲ့။

ရသေ့ကြီးမှာ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ရသေ့
ဝတ်ပြီးခါစ ခုနစ်ရက်ပဲ ရသေ့အကျင့်မှာ ပျော်မွေ့
တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ အနှစ်ငါးဆယ်ကျော်တိုင်အောင်
မပျော်မွေ့တော့ဘူး။ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲဆို
တော့ အနှစ်ငါးဆယ်ကျော်ကြာသွားပြီ။ ကျော်သွားပင်
ကျော်သွားငြားသော်လည်း ရသေ့ရဲ့ကျင့်ဝတ်တွေမှာ
မပျော်မွေ့ဘူး။ မပျော်မွေ့ပင်မပျော်မွေ့ငြားသော်လည်း
သူတော်ကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရသေ့ဝတ်ပြီးမှ
လူပြန်ထွက်တယ်။ လူ့ဘောင်လူ့လောကရဲ့ လူ့ရဲ့
အပြုအမူတွေ ကျင့်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် မသင့်တော်ဘူး။
အဲဒီလို နှလုံးသွင်းပြီးတော့ သည်းခံပြီး မပျော်မွေ့ဘဲနဲ့
ရသေ့အကျင့်တွေကို ကျင့်နေတယ်တဲ့။

“ကျွန်ုပ်ဟာ ရသေ့ဝတ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ
ခုနစ်ရက်သာ ရသေ့အဖြစ်နဲ့ ပျော်မွေ့ပါတယ်။
ခုနစ်ရက်က ကျော်လွန်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ အခု
အနှစ်ငါးဆယ်ကျော်တိုင်အောင် ရသေ့အကျင့်နဲ့

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၁၁

မပျော်မွေ့ဘဲနဲ့ ရသေ့အကျင့်ကို ကျင့်နေတယ်၊ ကျင့်နေပါတယ်။ ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ယညဒတ်ရဲ့ မြွေဆိပ်ရောဂါတွေ ကင်းပျောက်ပြီးတော့ အသက်ရှင်ခြင်းသို့ရောက်ပါစေ”ဟု သစ္စာဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်တယ်။ ကောင်းတဲ့သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်လား၊ မကောင်းတဲ့သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်လား ... မကောင်းတဲ့သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပါဘုရား။

ရသေ့အကျင့်နဲ့ ခုနစ်ရက်ပဲပျော်တယ်။ နောက်အနစ်ငါးဆယ်ကျော်တိုင်အောင် မပျော်တော့ဘူး။ မပျော်ဘဲနဲ့လည်း ရသေ့ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်နေတာပဲတဲ့။ ဤမှန်ကန်သောသစ္စာစကားကြောင့် ယညဒတ်ကိုယ်၌ရှိသော မြွေဆိပ်တွေ ပျောက်ကင်း၍ အသက်ရှင်ပါစေ။ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်တယ်။ ရသေ့ကြီး သစ္စာဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်တော့ ယညဒတ်ရဲ့ ရင်ဝမှစပြီး အထက်ပိုင်းခန္ဓာကိုယ်က မြွေဆိပ်တွေ မြေသို့ထွက်ကျပါတယ်တဲ့။ ထွက်ကျပြီး သတိရလာတော့ မျက်စိဖွင့်ကြည့်ပြီး “မေမေတို့၊ ဖေဖေတို့”လို့ခေါ်ပြီး ပြန်မေ့သွားတယ်တဲ့။

ပြန်မေ့သွားတော့ ရသေ့ကြီးက မိန့်ကြားတယ်။
“ကျွန်ုပ်ရဲ့အစွမ်းသတ္တိတော့ ပြပြီးပြီ။ မဏ္ဍဗျသူကြွယ်
သင့်ရဲ့အစွမ်းသတ္တိကို ပြဖို့လိုတယ်။ သင့်သား အသက်
ရှင်ရေးအတွက် သင့်ရဲ့အစွမ်းသတ္တိပြရမယ်။ သင်
သစ္စာမန္တန်ဆိုပါ” လို့ဆိုတော့ သူလည်း သူ့သန္တာန်မှာ
ကောင်းတဲ့သစ္စာမန္တန် ရှာလို့မတွေ့ဘူးတဲ့။

“အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုလို့ရှိရင်၊ အမှန်
အတိုင်းပဲ သစ္စာမိဋ္ဌာန်ပြုရမယ်ဆိုလို့ရှိရင်တော့ ငါသည်၊
မိမိသည် ပေးလှူခြင်းကို အလိုမရှိ၊ မနှစ်သက်။ အလှူခံ
ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မကြည်ညို၊ မနှစ်သက်။ ဤကဲ့သို့ပင်
ပေးလှူခြင်းကို မနှစ်သက်၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို
မနှစ်သက်၊ မကြည်ညိုငြားသော်လည်း မိဘတို့၏၊
ဘိုးဘွားတို့၏ အစဉ်အလာအားဖြင့် အစဉ်အလာ
မပျက်ရအောင် လှူဒါန်းလျက်ရှိ၏။ ဤမှန်ကန်သော
သစ္စာစကားကြောင့် ယညဒတ်ကိုယ်မှာရှိတဲ့ မြွေဆိပ်
တွေ ပျောက်ကင်းပြီး၊ ကျဆင်းပြီး သားငယ်ယညဒတ်
အသက်ရှင်ပါစေ” ဟု သစ္စာမိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်တော့ ယည
ဒတ်ရဲ့ ခါးအထက်မှာရှိတဲ့ မြွေဆိပ်တွေ ထွက်ကျပြီး
ထထိုင်ရုံပဲ ထိုင်နိုင်တယ်။ ထသွားလို့မရပေဘူး။

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၁၃

ထသွားလို့မရတော့ မဏ္ဍာဗျသုက္ကယ်က တစ်ခါ သူ့ရဲ့ဇနီးကိုပြောတယ်။ “ကျွန်ုပ်ရဲ့အစွမ်းသတ္တိ ပြပြီး ပြီ၊ သစ္စာဓိဋ္ဌာန်ဆိုပြီးပါပြီ။ သင့်ရဲ့အစွမ်းသတ္တိပြပါဦး၊ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ဆိုပါဦး” ဟု ယညဒတ်ရဲ့ဖခင် မဏ္ဍာဗျ သုက္ကယ်က သူ့ရဲ့ဇနီးကို တိုက်တွန်းတော့ သူ့ရဲ့ဇနီးက “ကျွန်ုပ်သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ကို သင့်ရှေ့မှာ ပြလိုမရဘူး။ သုက္ကယ်ရဲ့ရှေ့မှာ ကျွန်ုပ် သစ္စာဓိဋ္ဌာန်ပြလိုမတော်ပါဘူး” တဲ့။ “အို ... အဲဒါတွေ မစဉ်းစားနေပါနဲ့တော့။ သားအသက်ရှင်ရေးအတွက် သစ္စာမန္တန်ဆိုသာဆိုပါ” လို့ တိုက်တွန်းတော့ သုက္ကယ်မက သစ္စာဓိဋ္ဌာန်ပြပါတယ်။ မှန်တဲ့အတိုင်းပဲ ပြပါတယ်တဲ့။

“ငါသည်၊ မိမိသည် သားငယ်ယညဒတ်ကို ကိုက်သော မြွေ၌လည်းကောင်း၊ ယညဒတ်၏ဖခင် သုက္ကယ်၌လည်းကောင်း မချစ်၊ မုန်းခြင်းသည် တူမျှသည်သာတည်း”။ ကောင်းတဲ့သစ္စာမန္တန်လား၊ မကောင်းတဲ့သစ္စာမန္တန်လား ... မကောင်းတဲ့သစ္စာမန္တန်ပါဘုရား။ တစ်သက်လုံးနေခဲ့ရတာ။ အဲဒီမြွေကြီးလိုပဲ မုန်းနေတာပဲတဲ့။ “ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကားကြောင့် သားငယ်

၁၄ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပဿာဆရာတော်

ယညဒတ်ကိုယ်၌ရှိသော မြွေဆိပ်တွေ ကင်းပျောက်
ပြီးတော့ အသက်ရှင်ခြင်းသို့ ရောက်ပါစေသတည်း”ဟု
သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်တယ်။

ပြုလိုက်တဲ့အခါကျတော့ မြွေဆိပ်တွေ တစ်ကိုယ်
လုံးမှ ကျဆင်းပြီးတော့ သားငယ်ယညဒတ် သွားနိုင်
လာနိုင် ကစားနိုင်ဖြစ်သွားတယ်တဲ့။ ကောင်းတဲ့သစ္စာ
မန္တန်လား၊ မကောင်းတဲ့သစ္စာမန္တန်လား ... မကောင်း
တဲ့သစ္စာမန္တန်ပါဘုရား။ မှန်တော့မမှန်ပါဘူးလား ...
မှန်ပါတယ်ဘုရား။ မှန်တယ်။

ရသေ့ကြီးကလည်း အမှန်အတိုင်းပဲ မကောင်း
တဲ့သစ္စာမန္တန်။ ခုနစ်ရက်သာ ပျော်မွေ့တယ်။ ရသေ့
အကျင့်မှာ အနှစ်ငါးဆယ်ကျော်တိုင်အောင် မပျော်မွေ့
ဘဲ ရသေ့အကျင့်တွေ ကျင့်နေတယ်။ အဲဒီမှန်ကန်တဲ့
စကားကြောင့် ယညဒတ်ကိုယ်မှာရှိတဲ့ မြွေဆိပ်တွေ
ကျဆင်းပြီးတော့ ယညဒတ် အသက်ရှင်ပါစေဟု
မကောင်းတဲ့ဂုဏ်တွေကိုပဲ အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်
ရတယ်။ အရေးကြီးလာတော့ မထုတ်ဖော်ရပါဘူးလား
... ထုတ်ဖော်ရပါတယ်ဘုရား။

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၁၅

မဏ္ဍဗျသူကြွယ်ကလည်း မိမိဟာ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မနှစ်သက်၊ မကြည်ညို၊ မလှူဒါန်းလို။ အလှူပေးခြင်းကိုလည်း မနှစ်သက်၊ မပြုလုပ်ချင်။ မပြုလုပ်ချင်ငြားသော်လည်း မိဘဘိုးဘွား အစဉ်အလာ အားဖြင့် မပျက်ရအောင် လှူဒါန်းခဲ့တယ်။ အဲဒီ လှူဒါန်းခဲ့တဲ့သစ္စာ၊ အမှန်အတိုင်းဆိုတဲ့ သစ္စာစကား ကြောင့် ယညဒတ်ကိုယ်မှာရှိတဲ့ မြွေဆိပ်တွေ ကျဆင်း ပါစေ။ ယညဒတ် အသက်ရှင်ပါစေလို့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ပြုတယ်။ အဲဒီသစ္စာအဓိဋ္ဌာန်လည်း ကောင်းတာလား၊ မကောင်းတာလားလို့ဆိုတော့ ... မကောင်းတာပါ ဘုရား။ မလှူချင်ဘူး၊ မပေးကမ်းချင်ဘူး။ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း မကြည်ညိုဘူး၊ မနှစ်သက်ဘူးဆို တာ မကောင်းတဲ့ဂုဏ်ပဲတဲ့။ မှန်တော့မမှန်ပါဘူးလား ... မှန်ပါတယ်ဘုရား။

အမှန်အတိုင်းပြောလို့ရှိရင် ကောင်းတာဖြစ်စေ၊ မကောင်းတာဖြစ်စေ မန္တန်ဖြစ်ပြီးတော့ ဘေးရန် အန္တရာယ်တွေမှ ကင်းနိုင်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။

၁၆

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

ယညဒတ်ရဲ့မိခင် သူဆိုတဲ့သစ္စာမန္တန်ကလည်း
 ဖခင်သူကြွယ်ရေမှာတောင် ဆိုလို့မကောင်းတဲ့ သစ္စာ
 မန္တန်။ ဒါပေမဲ့ မဆိုရပါဘူးလား ... ဆိုရပါတယ်
 ဘုရား။ သားငယ် အသက်ရှင်ဖို့ရာ ဆိုရတော့တာပါ
 ပဲတဲ့။ ယညဒတ်ရဲ့ဖခင် သူကြွယ်၌လည်းကောင်း၊
 ယညဒတ်ကိုကိုက်သော မြွေ၌လည်းကောင်း သူ့ရဲ့ မချစ်၊
 မုန်းခြင်းသည် တူမျှပါတယ်၊ တူမျှသည်သာတည်းလို့
 ဆိုတာ ကောင်းတာကိုဆိုရတာလား၊ မကောင်းတာ
 ကိုဆိုရတာလား ... မကောင်းတာကိုဆိုရတာပါဘုရား။
 မကောင်းတာကိုဆိုရတယ်။ တကယ် အသက်သေ
 လောက်တဲ့ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေရောက်လာတော့
 မကောင်းတာကိုလည်း သစ္စာမပြုရပါဘူးလား ...
 သစ္စာပြုရပါတယ်ဘုရား။ သစ္စာပြုရတယ်။

ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကားကြောင့် သားငယ်
 ယညဒတ်ကိုယ်မှ မြွေဆိပ်တွေ လျော့ကျပြီးတော့
 အသက်ရှင်နိုင်ပါစေလို့ သစ္စာမန္တန်ပြုလိုက်တာ
 ယညဒတ်ကိုယ်မှ မြွေဆိပ်တွေ အကုန်လုံးလျော့ကျ
 ပြီးတော့ ထသွား ကစားနိုင်တယ်တဲ့။ မှန်တဲ့အတိုင်း
 သစ္စာဆိုလျှင် ကောင်းတာကိုပဲဆိုဆို၊ မကောင်းတာ

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၁၇

ကိုပဲဆိုဆို ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေ ကင်းသွားနိုင်တယ်၊
ရောဂါဝေဒနာတွေ ပျောက်ကင်းသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ
ထင်ရှားပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အထူး
ယုံကြည်ကြတယ်။ တော်တော်လည်း သဘာဝကျ
ပါတယ်။

အဲဒီမှာ ရသေ့ကြီး၊ သူကြွယ်၊ သူကြွယ်မတို့
တစ်ယောက် တစ်ယောက်ရဲ့အပြစ်တွေ ကြားသွား
တော့ ရသေ့ကြီးကိုလည်း သူကြွယ်က တရားဟော
ပါတယ်။ “အရှင်ဘုရား ဒီလောက်အသက်အရွယ်မှာ
မပျော်ဘူးဆိုတာ မတော်ပါဘူးဘုရား။ ရသေ့အဝတ်မှာ
ပျော်ဖို့ကောင်းပါတယ်ဘုရား။ အရှင်ဘုရား ဒီစိတ်မျိုးတွေ
နောက်မဖြစ်ပါစေနဲ့ဘုရား” ဟု သူကြွယ်က လျှောက်
ထားတယ်။

သူကြွယ်ကိုလည်း ရသေ့ကြီးက သြဝါဒမိန့်ခွန်း
စကား ပြောကြားတယ်။ “အလှူဒါနမှာ မိဘဘိုးဘွား
အစဉ်အဆက်ကတည်းက နှစ်သက်ပြီးတော့ လှူဒါန်း
လာခဲ့တာ။ မနှစ်သက်ဘဲနဲ့ လှူဒါန်းတာ မတော်ပါ
ဘူး။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို မကြည်ညိုပါဘူးဆိုတာလည်း

မတော်ပါဘူး။ ကြည်ကြည်ညိုညိုနဲ့လှူမှ အကျိုးများ
တာ”ဟု ရသေ့ကြီးက တစ်ခါပြန်ပြီး သူကြွယ်ကို
ဆုံးမတယ်။

ရသေ့ကြီးက တစ်ခါ သူကြွယ်မကိုလည်း ဆုံးမ
တယ်။ “ကိုယ့်ရဲ့လင်ယောက်ျား အရှင်သခင်လိုနေရ
တာ၊ မချစ်ခင် မကြည်ညိုဘူးဆိုတာ မကောင်းပါဘူး။
မုန်းတယ်ဆိုတာ မကောင်းပါဘူး။ ချစ်ချစ်ခင်ခင်
ကြည်ကြည်ညိုညိုနဲ့နေကြမှ ကုသိုလ်များပါတယ်။
အကျိုးများပါတယ်”ဟု အဆုံးအမ ဩဝါဒပေးပါတယ်။

တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အပြန်အလှန် ဆုံးမပေးကြ
တော့ ကောင်းတဲ့ဘက်ကြီးပဲ အကုန်ရောက်သွားကြ
တယ်တဲ့။ ဟုတ်တဲ့အတိုင်း၊ မှန်တဲ့အတိုင်း ထုတ်ဖော်
ပြောပြတော့ ကောင်းတဲ့ဘက်ကို မရောက်သွားကြ
ပါဘူးလား ... ရောက်သွားကြပါတယ်ဘုရား။ ရသေ့
ကြီးကလည်း ရသေ့အဖြစ်မှာ ပျော်မွေ့သွားတယ်။
သူကြွယ်ကလည်း လှူဒါန်းလိုတဲ့စိတ်တွေဖြစ်ပြီးတော့၊
အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ကြည်ညိုပြီးတော့ လှူဒါန်း
တယ်တဲ့။ သူကြွယ်မကလည်း မချစ်ခင်တဲ့စိတ်တွေ

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၁၉

ပျောက်ပြီး ချစ်ခင်ကြည်ညိုတဲ့စိတ်တွေဖြစ်ပြီးတော့ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေထိုင်ကြရတယ်။ သစ္စာမန္တန်ရဲ့ အကျိုးတရား ခံစားရရှိကြပေတယ်။

ကောင်းတဲ့ဂုဏ်ကိုလည်း အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြီးတော့ သစ္စာမန္တန်ပြုလို့ရတယ်။ မကောင်းတဲ့ဂုဏ်တွေကိုလည်း အမှန်အတိုင်း ဖော်ထုတ်ပြီးတော့ သစ္စာမန္တန်ပြုလို့ရတယ်။ မှန်ဖို့သာအဓိကပဲ။ မမှန်မကန် သစ္စာဆိုရင်တော့ ... မရပါဘုရား။ မရနိုင်ဘူး။

နောက်တစ်ခုက မိဘာရဲ့စကားကို၊ မိဘာရဲ့ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အာရုံပြုပြီးတော့ သစ္စာမန္တန်ဆိုတယ်။ တစ်ချိန်သောအခါ သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာ သားအမိနှစ်ယောက် အတူနေကြတယ်။ အမိနဲ့သားဟာ စိတ်သဘောထားချင်း သိပ်မတူကြဘူး။ မကြာခဏ နှုတ်ဖြင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြတော့ သားက ကြာတော့ စိတ်မရည်တော့ဘူး။ “သင် မိခင်ရဲ့အိမ်မှာ ကျွန်ုပ် မနေတော့ဘူး။ လွတ်ရာကျွတ်ရာ သွားတော့မယ်” ဆိုတော့ မိခင်က “အေး-သွားလို့ရှိရင်တော့ သင်တောထဲရောက်ရင် ကျွဲရိုင်းမ ခတ်ပြီးတော့

သင် သေလိမ့်မယ်” “သေပါစေ” ဟု ပြောတယ်။ သားက
“သေသေကျေကျေ သွားမှာပဲ” ဟုဆိုကာ သွားလေ၏။

တောထဲရောက်တော့ တကယ်ပဲ ကျွဲရိုင်းမကြီး
တစ်ကောင်က သူ့ခတ်ဖို့ရာ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာနဲ့
သူ့ထံပြေးလာတယ်။ ဘယ်လိုမှ ရှောင်ကွင်းလို့မရ
နိုင်တော့ဘူး။ မရနိုင်တော့ သစ္စာမိဋ္ဌာန်ပဲပြုတယ်။
“သူ့ရဲ့မိခင်သည် သေစေ၊ ကျွဲရိုင်းမ ခတ်ပါစေဆိုတဲ့
စကားဟာ စိတ်ကတော့မပါဘဲနဲ့ နှုတ်ကသာ ပြော
တာဆိုလို့ရှိရင်တော့ ကျွဲရိုင်းမ မခတ်ပါစေသတည်း။
ဒီလိုမဟုတ်လို့ရှိရင် စိတ်ထဲကလည်း သေစေလိုတဲ့
စေတနာနဲ့ပြောရင်တော့ ခတ်ကိုခတ်ပါစေ” ဟု သစ္စာ
မိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်တယ်။ ကျွဲရိုင်းမကြီးဟာ အဲဒီနေရာမှာ
တစ်ဦးတစ်ယောက်က ကြိုးဖြင့်ချည်ထားလိုက်သလို
ရပ်တည်သွားပြီး သူ့ကို မခတ်နိုင်တော့ပေဘူး။

မိဘရဲ့ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အာရုံပြုပြီးတော့ဆိုလိုက်
တာ သစ္စာမန္တန်မဖြစ်သွားပါဘူးလား ... ဖြစ်သွားပါ
တယ်ဘုရား။ သစ္စာမန္တန်ဖြစ်သွားတယ်။ ကောင်းတဲ့
သစ္စာမန္တန်လို့ပဲ ဆိုရမှာပါပဲ။ မိဘရဲ့ဂုဏ်ကျေးဇူး၊

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၂၀

မိဘရဲ့စေတနာကို အာရုံပြုပြီးတော့ သစ္စာမန္တန်ပြုလိုက်တယ်။ အဲဒါ ဖရသဝါစာအခန်းမှာပြတယ်။ ဖရသဝါစာဆိုတာ ကြမ်းတမ်းတဲ့စကားကိုပြောတာဖြစ်တယ်။ နှုတ်ကလည်းကြမ်း၊ စေတနာကလည်း ကြမ်းလို့ရှိရင်တော့ ဖရသဝါစာဖြစ်တယ်။ နှုတ်ကသာ ကြမ်းပြီးတော့ စေတနာက မကြမ်းလို့ရှိရင်တော့ ဖရသဝါစာ မဖြစ်ဘူးတဲ့။

သူ့မိခင်ပြောလိုက်တဲ့စကားက နှုတ်ကတော့ ကြမ်းတယ်။ ကျွဲရိုင်းမ ခတ်လို့သေပါစေဆိုတာ ချို့ပါသလား၊ ကြမ်းပါသလား ... ကြမ်းပါတယ်ဘုရား။ ကြမ်းတယ်။ စိတ်ထဲကတော့ ဒီသားကို မသွားစေချင်ဘူး။ မသွားစေချင်လို့ပြောတာ။ မေတ္တာပါနေတယ်။ အဲဒါ ဖရသဝါစာ မဖြစ်ဘူးတဲ့။ ဒီတော့ မိဘဆရာသမားတို့ တစ်ခါတစ်ရံ အကြောင်းအားလျော်စွာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းတော့ မပြောကြပါဘူးလား ... ပြောကြပါတယ်ဘုရား။ ပြောတိုင်းပြောတိုင်း စိတ်နှလုံး မသာယာမှု မဖြစ်ကြဖို့ကို သတိပြုကြရမယ်။

နှုတ်ကသာချိုတယ်၊ စေတနာကတော့ အလွန် ကြမ်းတယ်ဆိုလို့ရှိရင်တော့ အဲဒါ ဖရသဝါစာဖြစ်တယ် တဲ့။ တစ်ချိန်သောအခါ မင်းကြီးသည် မှူးကြီးမတ်ရာ တွေနဲ့၊ မင်းသားငယ်တွေနဲ့ ညီလာခံဝင်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်အခါမှာ တိုင်းပြည်မှာ အလွန်ဆိုးသွမ်းနေ တဲ့၊ သေဒဏ်ကြိုးဒဏ်ထုတ်ထားတဲ့၊ ပုန်ကန်နေတဲ့ လူဆိုးတစ်ယောက်ကို ရဲသား၊ အာဏာသားတွေက ဖမ်းမိရရှိလာတယ်။ “ရရှိလာလို့ရှိရင် မင်းကြီးထံ အမြန်တင်ပြရမယ်” ဆိုတဲ့ အမိန့်ကလည်း ထုတ်ထား တော့ မင်းကြီးထံ ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ “အလွန်ဆိုးသွမ်း နေတဲ့ သူပုန်လူဆိုးကို မိခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်လိုများ စီရင်ရပါ့မလဲ” လို့ မင်းကြီးထံ လျှောက်တင်လိုက်တဲ့ အခါ -

အင်မတန်ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ အမတ်ကြီးတွေ၊ မင်းသားငယ်တွေနဲ့ အစည်းအဝေးထိုင် ညီလာခံဝင် နေတဲ့အခိုက်အတန့်ဆိုတော့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောလိုက မတော်တော့ “အင်း ... ဒီသူကို၊ ဒီလူဆိုး ကို တောထဲခေါ်သွားပြီးတော့ ချမ်းချမ်းသာသာပဲ

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၂၃

အိပ်စေလိုက်ပါတော့”ဟု ပြောကြားလေ၏။ နှုတ်က
တော့ မချိုပါဘူးလား ... ချိုပါတယ်ဘုရား။ ဘာပြော
လိုက်တာလဲ ... သတ်ခိုင်းလိုက်တာပါဘုရား။
စေတနာကတော့ ... ကြမ်းပါတယ်ဘုရား။ အလွန်
ကြမ်းပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ဖရသဝါစာဖြစ်တယ်။

ဆောင်ပုဒ်

နှုတ်ကသာကြမ်း၊ စိတ်မကြမ်းပါ။ ဖရဿ၊
မှန်စွာမဖြစ်ပြီ။

နှုတ်ကလည်းကြမ်း၊ စိတ်လည်းကြမ်းပါ။
ဖရဿ၊ မှန်စွာဖြစ်ပေသည်။

နှုတ်ကချိုသာ၊ စိတ်ကြမ်းပါ။ ဖရဿ၊
မှန်စွာဖြစ်ပေသည်။

အဲဒီလို မိဘရဲ့ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကိုလည်း
အာရုံပြုပြီးတော့ သစ္စာဓိဋ္ဌာန်ပြုလုပ်နိုင်ပါတယ်တဲ့။
ခုပြောခဲ့တဲ့ အမိနဲ့သားကျတော့ မိခင်က နှုတ်ကသာ
ကြမ်းတယ်၊ စေတနာကတော့ မကြမ်းတဲ့အတွက်
ကြောင့် ဖရသဝါစာ မဖြစ်ဘူး။ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုလို့

၂၄

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပသာဆရာတော်

ရသွားပါတယ်။ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်အကြောင်း အတိုချုပ် ကလေးပါပဲ။

သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်တောင် ပြုလို့မရတော့ဘူး၊ ဘေးရန်အန္တရာယ်က တကယ်ကျရောက်လာပြီဆိုလို့ ရှိရင်တော့ ဘယ်လိုအားထုတ်ကြရမလဲ၊ ဘယ်လို နှလုံးသွင်းကြရမှာလဲ။ အဲဒါလေးလည်း ဆက်ပြီးတော့ သိထားဖို့ မသင့်ပါဘူးလား ... သိထားဖို့ သင့်ပါတယ် ဘုရား။

သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်တောင် ပြုလို့မရတော့ဘူး၊ အန္တရာယ်က တကယ်ပဲ ကျရောက်လာပြီ၊ ကျရောက် လာတော့ ဘာကိုအားကိုးရမလဲ။ တရားနာပရိသတ်များ အားကိုးရာ ရှာရတော့မယ်။ ဘာများအားကိုးကြမလဲ ဆိုတော့ ... ရတနာသုံးပါးကို အားကိုးရပါမယ်ဘုရား။

ရှောင်ကွင်းလို့ မရဘူး။ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်လည်း ပြုလုပ်လို့ မရဘူး။ အန္တရာယ်က ကိုယ့်မှာထိလာပြီ တဲ့။ ဘာကို ထပ်ပြီးတော့အားကိုးရပါမလဲ ... သတိ ပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာကို အားကိုးရပါမယ်ဘုရား။ အဖြေ

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၂၅

ထွက်လာပြီ။ မိနစ်ပိုင်းလေးမှာ အဖြေထွက်လာတာ တော်တော်ကို နေရာကျတယ်။ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာ တရားကို အားကိုးရမယ်။ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရား ကို အားကိုးမှ ချမ်းသာခွင့်ရကြမယ်။

အားကိုးလို့ ချမ်းသာခွင့်ရသွားတဲ့ သာဓက မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်အခါက ထင်ရှားခဲ့ပါ တယ်။ တစ်ချိန်သောအခါ ရဟန်းသုံးကျိပ် မြတ်စွာ ဘုရားထံက ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတွေ တောင်းယူပြီးတော့ တောကျောင်းသို့ထွက်ပြီး ရဟန်းတရား အားထုတ်ကြ တယ်။ ဝါဆိုကြတယ်။ အင်မတန်ပဲ တရားဓမ္မတွေ မြန်မြန်ရလိုကြတဲ့အတွက်ကြောင့် ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး တရားအားထုတ်ကြတယ်။ ညဉ့်သုံးယံ တစ်ယံမှ မအိပ်ဘဲနဲ့ အားထုတ်ကြတယ်။ အခုခေတ်အခါတော့ မရှိနိုင်တော့ပေဘူး။ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော် အခါကတော့ ပါရမီအခြေခံ ရင့်ကျက်နေကြသည့် အားလျော်စွာ ညဉ့်သုံးယံလုံး တရားအားထုတ်နိုင်ကြ တယ်တဲ့။

၂၆

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပဿာဆရာတော်

ညဉ့်သုံးယံလုံး အားထုတ်ကြတယ်။ မိုးသောက်
ယံလောက်ကျလို့ရှိရင် ကျားက အစွန်နားမှာရှိနေတဲ့
ရဟန်းတစ်ပါးတစ်ပါးကို လာလာပြီးတော့ ကိုက်ချီသွား
တယ်။ ဆွဲသွားတယ်တဲ့။ ဆွဲသွားတဲ့အခါ အဲဒီရဟန်း
တော်က မအော်ဘူးတဲ့။ အခြားရဟန်းတော်တွေ
အမှတ်တွေ ပျက်ကုန်မှာစိုးတော့ မအော်ဘူးတဲ့။
မိုးသောက်ယံ သုံးနာရီခွဲ၊ လေးနာရီလောက်ကျတော့
တစ်ညလုံး အားထုတ်လာတော့ ရဟန်းတွေက
ငိုက်မျဉ်းမှုကလေးတွေ ဖြစ်လာတဲ့အခါ ကျားက
အခွင့်ကောင်းရပြီးတော့ အဲဒီမှာ ဝင်ချီ၊ ဝင်ဆွဲတယ်။
ညတိုင်းညတိုင်း ရဟန်းတစ်ပါးတစ်ပါး ချီချီပြီးတော့
ဆွဲသွားပြီးစားတယ်။ နောက်တော့ ရဟန်းတွေ စုဝေး
တဲ့အခါ၊ ဥပုသ်ပြုတဲ့အခါ ရဟန်းတွေဆုံမိကြတော့
ရဟန်းဆယ်ပါးလောက် လျော့နေတယ်။ သုံးဆယ်
ထဲက ဆယ်ပါးလျော့တော့ နှစ်ဆယ်ပဲကျန်တော့
နည်းသွားတာ မထင်ရှားနေပါဘူးလား ... ထင်ရှားနေ
ပါတယ်ဘုရား။

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၂၇

ထင်ရှားနေတော့ မထေရ်ကြီးများက မေးတယ်။
 “ရဟန်းတွေ ဘယ်ကြွသွားကြလဲ။ အခြားကျောင်းများ
 သို့ ကြွသွားကြလား။ ဘာအကြောင်းကြောင့် အစည်း
 အဝေးမတက်နိုင်တာလဲ” မေးတော့ သိတဲ့ရဟန်းတော်
 တွေက “ဘယ်မှမကြွပါဘူးဘုရား။ ညတိုင်းညတိုင်း
 ရဟန်းတစ်ပါးတစ်ပါးကို ကျားလာလာဆွဲသွားပါတယ်
 ဘုရား။ ဒါကြောင့် ယခုလောက် နည်းသွားတာပါ
 ဘုရား။” “အို ... ဒီလိုလား ဒီလိုဆိုလို့ရှိရင်တော့ ဒီည
 တရားသွားအားထုတ်လို့ ကျားလာဆွဲရင် အော်ရမယ်။
 ကျားလာဆွဲနေပြီဘုရား၊ ကျားလာဆွဲနေပြီဘုရားလို့
 အော်ရမယ်” လို့ မထေရ်ကြီးများက မိန့်ကြားကြတယ်။

မိန့်ကြားတော့ အဲဒီနေရာသို့ပဲ သွားပြီး တရား
 အားထုတ်ကြတယ်။ သွားအားထုတ်ကြတဲ့အခါ ဒီည
 လည်း မိုးသောက်ယံ သုံးနာရီခွဲ၊ လေးနာရီခန့်ကျတော့
 အစွန်နားကနေတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးကို ကျားက လာဆွဲ၊
 လာကိုက်တော့ မထေရ်ကြီးတွေရဲ့အမိန့်အတိုင်း
 အော်ရတယ်။ “ကျားလာဆွဲနေပြီဘုရား၊ ကျားလာ
 ကိုက်နေပြီဘုရား” ဟု အော်တော့ ရဟန်းတော်တွေ
 အကုန်လုံး မီးရှူးမီးတိုင်တွေ ထွန်းကြ၊ ညှိကြပြီးတော့

၂၈ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပသာဆရာတော်

တုတ်တောင်ဝေးတွေဆွဲကိုင်ပြီး ခြောက်လှန့်ကြ၊
မောင်းကြတယ်။ မောင်းပင်မောင်းငြားသော်လည်း
ကျားကတော့ မလွှတ်ဘူးတဲ့။ သူ့အလိုရှိရာအရပ်သို့
ရဟန်းတော်တွေ မဆင်းနိုင်တဲ့ ချောက်ထဲချီသွားပြီး
တစ်ဖန် ရဟန်းတော်တွေ မတက်နိုင်တဲ့ တောင်ကုန်း
ပေါ်သို့ ချီတက်သွားပြန်တယ်။

ချီတက်သွားတော့ ဘယ်လိုမှ လိုက်လို့မရတော့
ပေဘူး။ လိုက်လို့မရတော့ နောက်က ရဟန်းတော်
တွေက အားပေးစကား၊ သတိပေးစကား လျှောက်ထား
ကြတယ်။ “အို-တရားအားထုတ်ဖက်ဖြစ်သော
သူတော်ကောင်း ... ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ပြုဖွယ်ကိစ္စတော့ မရှိ
တော့ဘူး။ ကုန်ပါပြီ။ ကယ်တင်နိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိ
ကျွန်ုပ်တို့မှာ မရှိတော့ပါဘူး။ ယခုအချိန်အခါမှာတော့
ရဟန်းတော်များ၏ အရှင်ဘုရား၏ အစွမ်းသတ္တိထူး
ဂုဏ်ထူးကိုပြဖို့သာ လိုအပ်ပါတော့တယ်။

သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာတရားတွေကို အစွမ်းကုန်
ကြိုးစားအားထုတ်ပါ။ အထူးသတိထားပါ” ဟု အမှာ
စကားကို ဒီဘက်တောင်ကုန်းကနေပြီးတော့ မှာကြား

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၂၉

ကြတယ်တဲ့။ မလိုက်နိုင်တော့ သတိပေးစကား မပြော
ရပါဘူးလား ... ပြောရပါတယ်ဘုရား။ “ယခုအချိန်အခါ
မျိုးမှာ ရဟန်းတော်များ၏ အရှင်ဘုရား၏ သတ္တိထူး
ဂုဏ်ထူးတွေကို ပြဖို့အချိန်ပါပဲဘုရား။ သတိမမေ့ပါနဲ့
ဘုရား”ဟု သတိပေးစကား လျှောက်ကြားကြတယ်။

ကျားက ခြေမကစပြီးတော့ စားပါတယ်တဲ့။
စားတဲ့အခါ ရဟန်းတော် ရှောင်ကွင်းလို့ ရပါရဲ့လား ...
မရပါဘုရား။ ဘေးအန္တရာယ်ကျရောက်လာပြီဆိုတော့
ဘာသစ္စာမိဋ္ဌာန်မှ ပြုလို့မရတော့ပေဘူး။ ကျားပါးစပ်
ထဲရောက်နေပြီဖြစ်တယ်။ ခြေမကစပြီးတော့ စားတယ်။
ဒီဝေဒနာကို ရှုမှတ်လိုက်တာ ဒုက္ခဝေဒနာကို ရှုမှတ်
နေတာဖြစ်တော့ ကျားကို ကြောက်နေလို့လည်း မရ
တော့ဘူး။ သေရမယ့်ဘေးကို ကြောက်နေလို့လည်း ...
မရပါဘုရား။ ကိုယ်နဲ့အသက်ကို မငဲ့ကွက်ဘဲ ရှုမှတ်
နေရတယ်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ကိုယ်နှင့်အသက်၊ မငဲ့ကွက်၊
ရက်စက်နိုင်ရမည်။

နာတယ်၊ နာတယ်ဟု မမှတ်ရပါဘူးလား ...
မှတ်ရပါတယ်ဘုရား။ တစ်ချက်ကိုက်တစ်ချက် နာတယ်၊
နာတယ် မှတ်ရတယ်။ ကိုက်ချလိုက်တာကိုလည်း
အဆင့်ဆင့် အဆင့်ဆင့် နာသွားတာကို မိအောင်
လိုက်မှတ်ရတယ်။ ဝေဒနာပေါ်မှာပဲ စိတ်တည့်တည့်
ချပြီးတော့ မှတ်နေရတယ်။ ခြေမျက်စိထိရောက်လာ
တဲ့အခါကျတော့ သောတာပန်ဖြစ်သွားတယ်တဲ့။

ဘာကို အားကိုးရပါသလဲ ... သတိပဋ္ဌာန်
ဝိပဿနာကို အားကိုးရပါတယ်ဘုရား။ “သတိပဋ္ဌာန်
ကိုပဲ အားကိုးစရာရှိပါတော့တယ် အရှင်ဘုရား” ဟု
မမှာလိုက်ပါဘူးလား ... မှာလိုက်ပါတယ်ဘုရား။
သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်လည်း ပြုလို့မရတော့ပေဘူး။ ကျားပါးစပ်
ထဲရောက်နေပြီ။ ဒီတော့ ဘာကို အားကိုးနေရပါသလဲ၊
သတိပဋ္ဌာန်ပဲ အားကိုးရတယ်။ နာတယ်၊ နာတယ်ဟု
မမှတ်နေရပါဘူးလား ... မှတ်နေရပါတယ်ဘုရား။

ကျားကြီးကိုလည်း မကြောက်နေတော့ဘူး။
သေရမှာလည်း ... မကြောက်တော့ပါဘုရား။
မကြောက်တော့ဘူး။ သေရမှာတော့ မုချဖြစ်တယ်။

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၃၁

ကြောက်ဖို့မလိုတော့ဘူး။ နာတယ်၊ နာတယ်လို့ပဲ မှတ်နေရတယ်။ ခြေမျက်စိထိအောင် စားလိုက်တော့ ဘာဖြစ်သွားပါပြီလဲ ... သောတာပန်ဖြစ်သွားပါတယ် ဘုရား။ သောတာပန်ဖြစ်သွားပြီ။

ဆက်ကာဆက်ကာ စားတဲ့အခါ ဒူးဆစ်ရောက် လာတော့ သကဒါဂါမ်ဖြစ်သွားတယ်တဲ့။ သောတာပန် ဖြစ်သွားတော့ မှတ်အားတွေ ပိုမကောင်းလာပါဘူး လား ... ပိုကောင်းလာပါတယ်ဘုရား။ ပိုကောင်းလာ တယ်။ ဒူးဆစ်ရောက်အောင် စားလိုက်တဲ့အခါ သက ဒါဂါမ်ဖြစ်သွားတယ်။ တစ်ခါ ဆက်ကာဆက်ကာစား တော့ ချက်ရောက်လာတဲ့အခါ အနာဂါမ်ဖြစ်သွားပါ တယ်တဲ့။

နာတယ်၊ နာတယ်လို့ပဲ မမှတ်ရပါဘူးလား ... မှတ်ရပါတယ်ဘုရား။ သကဒါဂါမ်ဖြစ်လာတော့ ပိုပြီး တော့ မှတ်အားတွေ ပိုကောင်းလာတယ်။ နာတယ်၊ နာတယ် မှတ်ရတယ်။ ချက်ထိအောင် စားလိုက်တော့ အနာဂါမ်ဖြစ်။ တစ်ခါ ဆက်ကာဆက်ကာ စားတော့ ဆက်ကာဆက်ကာ ရှုမှတ်လိုက်တာ ရင်ဝ ဟဒယ

၃၂ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

ရုပ်တိုင်အောင် မစားမိမှာ ရဟန္တာဖြစ်သွားပါတယ်။
ဘာကိုအားကိုးရပါသလဲ ... သတိပဋ္ဌာန်ကို အားကိုး
ရပါတယ်ဘုရား။ သတိပဋ္ဌာန်ကိုပဲ အားကိုးရတယ်။

ကျားပါးစပ်ထဲရောက်သွားတော့ သစ္စာမိဋ္ဌာန်
ပြုလို့ရပါသေးရဲ့လား ... ပြုလို့မရတော့ပါဘုရား။ မရ
တော့ဘူး။ မရတော့ ဘာအားကိုးလိုက်ရပါသလဲ ...
သတိပဋ္ဌာန်ကို အားကိုးရပါတယ်ဘုရား။ သတိပဋ္ဌာန်
ကိုပဲ အားကိုးရတယ်။ နောက်က ရဟန်းတွေကလည်း
“ဒီသတိပဋ္ဌာန်ပဲ အရှင်ဘုရားရဲ့ အားကိုးရာရှိပါတော့
တယ်။ သတိအထူးထားပါ” ဟု သတိပေးစကား မမှာ
ကြားလိုက်ပါဘူးလား ... မှာကြားလိုက်ပါတယ်ဘုရား။
မှာကြားလိုက်တယ်။ ကောင်းလိုက်တာ။ တစ်ခါတည်း
ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။

ကျားကိုက်တဲ့ ရောဂါဝေဒနာဒုက္ခ ကာယိက
ဒုက္ခ တစ်ခါတည်း ချုပ်ငြိမ်းသွားတယ်။ အဲဒီလို
ရှောင်ကွင်းလို့မရတဲ့ တကာယ်ဘေးရန်အန္တရာယ်နဲ့
တွေ့ကြုံလာတဲ့အခါကျတော့ သတိပဋ္ဌာန်ပဲ အားကိုး
ရာရှိတော့တယ်။

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၃၃

ဒုက္ခ ဒေါမနဿာနံ အတ္တင်္ဂမာယ ယဒိဒံ
ယေ ဣမေ စတ္တာရော သတိပဋ္ဌာနာ။

ယဒိဒံ ယေ ဣမေ စတ္တာရော သတိပဋ္ဌာနာ
= အကြင် ကာယ ဝေဒနာ စိတ္တ ဓမ္မတည်းဟူသော
သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးတို့သည်၊ သန္တိ = ရိက္ခကုန်
၏။ အယံ = ဤကာယ ဝေဒနာ စိတ္တ ဓမ္မတည်းဟူ
သော သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါး အကျင့်လမ်းစဉ်သည်၊
ဒုက္ခ ဒေါမနဿာနံ = ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း
တို့၏၊ အတ္တင်္ဂမာယ = ချုပ်ငြိမ်းခြင်းငှာ၊ ကောယနော
မဂ္ဂေါ = နှစ်ကြောင်းမကွဲ တစ်ကြောင်းတည်းသော
အကျင့်လမ်းစဉ်ပေတည်း။ ဣတိ = ဤသို့၊ ဘဂဝါ =
မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အဝေါစ = ကရုဏာရေ့သွား
ပညာအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါပေသတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓုပါဘုရား။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ကိုယ်ဆင်းရဲတွေ၊ ချုပ်ငြိမ်းစေ၊
ကျင့်လေသတိပဋ္ဌာန်။

ကိုယ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲတွေ ချုပ်ငြိမ်းသွားဖို့ရာ တစ်ကြောင်းတည်းသော အကျင့်လမ်းစဉ်ဖြစ်တယ်။ လမ်းကွဲလမ်းမှား မရှိပါဘူးတဲ့။ တကယ် ကိုယ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲနဲ့ တွေ့ကြုံရလို့ရှိရင်၊ သစ္စာဓိဋ္ဌာန် သစ္စာ မန္တန်ပြုလို့တောင်မှ မရတော့ဘူးဆိုလို့ရှိရင် ဘာသာ အားကိုးရပါမလဲ ... သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာကိုသာ အားကိုးရပါမယ်ဘုရား။

ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ ဝေဒနာနုပဿ နာသတိပဋ္ဌာန်၊ စိတ္တာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ ဓမ္မာနု ပဿနာသတိပဋ္ဌာန်တည်းဟူသော သတိပဋ္ဌာန်တရား လေးပါးကတော့ မိမိရဲ့ အားကိုးရာ အစစ်ပဲတဲ့။ အားကိုးရာအစစ်ပဲ။ မြတ်စွာဘုရား မကြာခဏလည်း ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အကြောင်းအားလျော်စွာ သတိ ပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးဟာ မိမိရဲ့ အားကိုးရာအစစ်ပဲဆိုတဲ့ အကြောင်း မကြာခဏ ဟောကြားတော်မူပါတယ်။

တစ်ချိန်သောအခါ မာဂဓတိုင်း၊ နာလကရွာမှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာမှာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဖို့ရာ ရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်လာတယ်။ ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရတယ်။

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၃၅

အဲဒီအခါ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်ရဲ့ ညီအငယ်ဆုံး အရှင်စန္ဒ ပြုစုလုပ်ကျွေးနေ တယ်။ လုပ်ကျွေးနေတဲ့အခိုက်အတန့်မှာပဲ အရှင် သာရိပုတ္တရာမထေရ် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်သွားတယ်။ စံဝင် သွားတဲ့အခါ အရှင်စန္ဒ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်ရဲ့ သပိတ်၊ သင်္ကန်းတွေယူပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားရှိတော် မူရာ သာဝတ္ထိပြည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ထွက် လာခဲ့တယ်။

(သံ-၃/၁၃၉)

မြတ်စွာဘုရားထံ အရင်မသွားဘဲနဲ့ အရှင် အာနန္ဒာဆီ အရင်သွားပြီးတော့ လျှောက်ထားတယ်။ အရှင်အာနန္ဒာက အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်ရဲ့ တပည့်ရင်းဆိုတော့ အရှင်အာနန္ဒာဆီ အရင်သွားပြီး တော့ ရှေးဦးစွာ လျှောက်ထားတယ်။ “အရှင်ဘုရား ... ဒီသပိတ်၊ သင်္ကန်းတွေဟာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်ရဲ့ သပိတ်၊ သင်္ကန်းတွေပါဘုရား။ အရှင် သာရိပုတ္တရာမထေရ် ပရိနိဗ္ဗာန်စံသွားပါပြီဘုရား”ဟု လျှောက်ထားတယ်။ ထိုအသံကိုကြားတော့ အရှင်

၃၆

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

အာနန္ဒာက ယူကျုံးမရဖြစ်သွားတယ်။ ထောက်တည်ရာ မရလောက်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ တရားလည်း အားထုတ်လို့ မရတော့ဘူးတဲ့။ သတိပဋ္ဌာန်ပိပဿနာ တရားတွေ ပွားများအားထုတ်လို့ မရဘူး။ စိတ်နှလုံးတွေ ဆုတ်နှစ်သွားလိုက်တာ အရှေ့လား၊ အနောက်လား၊ တောင်လား၊ မြောက်လား အရပ်လေးမျက်နှာလည်း မကွဲတော့ဘူးတဲ့။

အဲဒီလိုဖြစ်သွားပြီးတော့ “မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ မြတ်စွာဘုရားထံ သွားကြပါစို့”။ အရှင်စုန္ဒနဲ့ အတူတကွ သပိတ်၊ သင်္ကန်းတွေယူပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားထံ သွားကြတယ်။ ရောက်သွားတဲ့အခါ အရှင်အာနန္ဒာက လျှောက်ထားတယ်။ “မြတ်စွာဘုရား... ဒီသပိတ်၊ သင်္ကန်းတွေဟာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်ရဲ့ သပိတ်၊ သင်္ကန်းတွေပါဘုရား။ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ် ပရိနိဗ္ဗာန်စံသွားပါပြီဘုရား။ တပည့်တော် အခုအချိန်အခါမှာ အရှေ့လား၊ အနောက်လား၊ တောင်လား၊ မြောက်လားလည်း မသိတော့ပါဘူးဘုရား။ တပည့်တော်ခန္ဓာကိုယ်တွေဟာ တောင့်တင်း

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၃၇

ခိုင်မာပြီးတော့ ဘာတရားမှလည်း အားထုတ်လို့မရတော့ပါဘူးဘုရား” ဟု အရှင်အာနန္ဒာက မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားက ပြန်ပြီးတော့ မိန့်ကြားတယ်။

“ချစ်သားအာနန္ဒာ ... အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ် ပရိနိဗ္ဗာန်စံသွားတာ သင့်ဆီက သင့်သီလတွေ ယူသွားသလား ... မယူသွားပါဘုရား။ သင့်ရဲ့သမာဓိဉာဏ်တွေ ယူသွားလား ... မယူသွားပါဘုရား။ မယူသွားဘူး။ မယူသွားဘဲနဲ့၊ မယူသွားလို့ရှိရင် ဘာကြောင့် သင် ဒီလောက် သောက၊ ပရိဒေဝတွေ ဖြစ်နေတာတုံး” ဟု မိန့်ကြားလိုက်သောအခါ -

“မြတ်စွာဘုရား ... အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ် သည် တပည့်တော်အပေါ်မှာ ကျေးဇူးအများဆုံးပါပဲ ဘုရား။ တရားအားမထုတ်တတ်တာကိုလည်း အားထုတ်တတ်အောင်၊ တရားအားထုတ်ချင်တဲ့စိတ် မထက်သန်သည်ကိုလည်း ထက်သန်လာအောင် ပြပေးခဲ့ပါတယ်။ တရားတွေ ပြပေးခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ တရားမဟောတတ်တာလည်း ဟောတတ်အောင် သင်ပေးခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

၃၈ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

တပည့်တော်အတွက် အကျိုးအများဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တဲ့ အတွက်ကြောင့် တပည့်တော် အခုလို ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရပါတယ်ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားလိုက်ပေတယ်။

သဗ္ဗေ ပိယေဟိ မနာပေဟိ နာနာဘာဝေါ
ဝိနာဘာဝေါ။

သဗ္ဗေ = အလုံးစုံသော၊ ပိယေဟိ = ချစ်ခင် နှစ်သက်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့်၊ နာနာဘာဝေါ = သေကွဲ ကွဲရခြင်း၊ ဝိနာဘာဝေါ = တသီးတခြားဖြစ်ရခြင်းသည်၊ ရှင်ကွဲ ကွဲရခြင်း သေကွဲ ကွဲရခြင်းသည်၊ ဟောတိ = ဖြစ်၏။

“ငါဘုရားဟောတာ အဲဒါတွေ သင် မေ့ကုန်ပြီ လား။ မကြာခဏ ဟောနေတာ သင် မကြားဘူးလား”။
“ကြားပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော် ဒါပေမဲ့လည်း အလွန်ကျေးဇူးများလို့ နှလုံးသွင်းလို့ မရပါဘူးဘုရား”။
“အင်း ... မှန်တော့မှန်တယ်။ ဖြစ်ပေါ်လာပြီးတဲ့တရား ဟာ တည်ရှိပြီးတော့ ပျက်စီးမှာ။ ပျက်စီးမှာကိုတော့ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်မှ ကာကွယ်ပေးလို့ မရဘူး။ တားဆီးလို့ မရဘူး။ သူ့သဘောအတိုင်းပဲ။

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၃၉

အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်ဟာ သာသနာတော်မှာ အကျိုးများတာတော့ မှန်ပါရဲ့။ အနှစ်သာရရှိတဲ့ သစ်ပင်ကြီးက အနှစ်သာရအရှိဆုံးဖြစ်တဲ့ အကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်း ပဲ့ကျသွားသလို သာသနာအတွက် ဆုတ်ယုတ်သွားတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်ကို သွားပြီးတော့ အားကိုးလို့ မရဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာလျှင် အားကိုးရမယ်”ဟု မြတ်စွာဘုရားက မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာလျှင် အားကိုးရမယ်ဆိုတော့ ဘာကိုအားကိုးရမှာလဲလို့ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်ပဲ ပြန်ပြီးတော့ ရှင်းပြပါတယ်။ ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် = ကိုယ်အမူအရာလေး ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ရှုမှတ်နေတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးနေတာပဲတဲ့။ ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် = ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပေါ်ရာ ပေါ်ရာ ဝေဒနာလေးတွေကို ရှုမှတ်နေတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးနေတာပဲ။ စိတ္တာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် = ကိုယ့်စိတ်ကလေးဖြစ်နေတာ ကောင်းတဲ့စိတ်မကောင်းတဲ့စိတ်၊ ဆိုးတဲ့စိတ် ညံ့တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်နေတာကို သိအောင်ရှုမှတ်နေတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို

၄၀ သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

အားကိုးနေတာပဲတဲ့။ ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် =
မြင်တယ်၊ ကြားတယ် စသည်ဖြင့် မြင်ခိုက်၊ ကြားခိုက်
ကလေးမှာ မြင်ကာမျှမတ္တ၊ ကြားကာမျှမတ္တ သဘော
တရားမျှမှာ တည်အောင် ရှုမှတ်ရှုမှတ်နေတာလည်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးနေတာပဲတဲ့။ သတိပဋ္ဌာန်တရား
လေးပါး ပွားများနေခြင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုး
နေခြင်းပါပဲ။

အတ္တာဟိ အတ္တနော နာထော ကောဟိ
နာထော ပရောသိယာ-ဆိုတဲ့ စကားကို မြတ်စွာ
ဘုရားက ရှင်းပြပါတယ်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ မိမိသည်သာ၊ အားကိုးရာ၊
မှန်စွာဖြစ်ပေသည်။
သူတစ်ပါးဟာ၊ အားကိုးရာ၊
ဘယ်မှာဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း။
သူများအားကိုး၊ ထိုသူမျိုး၊
ကိုယ်ကျိုးနည်းလိမ့်မည်။

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၄၁

မိမိသည်သာလျှင် မိမိ၏ အားကိုးရာဖြစ်တယ်။ သူတစ်ပါးဟာ မိမိရဲ့ အားကိုးရာမဟုတ်ဘူး။ “ကိုယ့် ကိုယ်ကို အားကိုးရမယ်”ဆိုတာကလည်း ကာယာ နုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ စိတ္တာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် တည်းဟူသော သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါး တစ်ခုခုကို ပွားများနေခြင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးနေတာပဲ။ အားကိုးရာအစစ်ဟာ သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးပဲဟု မြတ်စွာဘုရားက မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

တရားနာပရိသတ်များနဲ့တော့ မကိုက်ညီနေပါ ဘူးလား ... ကိုက်ညီနေပါတယ်ဘုရား။ တကယ်တမ်း ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေ ကျရောက်လာတဲ့အခါ ဘယ် သူ့ကိုမှ အားကိုးလို့မရဘူး။ ကိုယ့်တရားပဲ ကိုယ့်ရဲ့ အားကိုးရာအစစ်ဆိုတာ မထင်ရှားပါဘူးလား ... ထင် ရှားပါတယ်ဘုရား။ ထင်ရှားတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ့် တရားဟာ ကိုယ့်ရဲ့အားကိုးရာ အစစ်ပါပဲ။

ဝေဒနာကတော့ ကွယ်လွန်ခါနီးမှာ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် မှ ဝေဒနာကို ရှောင်ကွင်းလို့ ... မရပါဘုရား။

၄၂ သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

သေလောက်တဲ့ ရောဂါဝေဒနာတော့ ဖြစ်ကြရမှာ ချည်းပါပဲ။ အဲဒီဝေဒနာနဲ့ တွေ့ရတဲ့အခါ ဒီဝေဒနာကို လွှမ်းမိုးသွားအောင်၊ ကျော်လွန်သွားအောင် ရှုမှတ်နိုင် ဖို့ရာ အခုတည်းက အခြေခံရထားရအောင်၊ အလေ့ အကျင့်တွေ ရနေအောင် ရှုမှတ်ပြီးတော့ သမာဓိဉာဏ် တွေ အဆင့်ဆင့်ရင့်ကျက်အောင် အားထုတ်နေရပါ ဘူးလား ... အားထုတ်နေရပါတယ်ဘုရား။ အားထုတ် နေရတယ်။

ဝေဒနာကို ရှုမှတ်ပုံ တရားနာပရိသတ်ဟောင်း၊ ယောဂီဟောင်းများတော့ မကြာခဏ နာကြားဖူးပါတယ်။ နာဖူးထပ်မံ၊ အရေးကြီးလွန်းလို့။ ဝေဒနာက အရေး မကြီးပါဘူးလား ... အရေးကြီးပါတယ်ဘုရား။ ရှောင် ကွင်းလို့တော့ မရဘူး။ သေလောက်တဲ့ ရောဂါဝေဒနာ တစ်နေ့ မုချတွေ့ရမှာပဲ။ တွေ့တဲ့အခါကျမှ မရှုနိုင်၊ မမှတ်နိုင်နဲ့ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့် ဖြစ်နေရင်တော့ နေရာမကျပေဘူး။ အိုရမယ့်ဘေး၊ နာရမယ့်ဘေး၊ သေ ရမယ့်ဘေးဆိုတာ အမြဲတမ်း တွေ့ရမှာ။ သူတို့ဆီသို့ ပဲ သွားနေတာဖြစ်တယ်။ အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေး

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၄၃

ဘက်ကိုပဲ မသွားနေပါဘူးလား ... သွားနေပါတယ် ဘုရား။

နာရီပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်း၊ စက္ကန့်ပိုင်းမလပ် သွားနေ ကြရတာပဲ။ ကေန့်မှချ တွေ့ရမှာ။ တွေ့ရမယ်ဆိုတော့ မတွေ့ခင်ကတည်းက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရမယ်။ မပြင် ဆင်ရပါဘူးလား ... ပြင်ဆင်ရပါတယ်ဘုရား။

အလွန်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်တွေ ရှိရာကို မရှောင်သာ မလွှဲသာ သွားရတော့မယ့်ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် ရှေးဦးစွာ ဘာတွေပြင်ရမလဲ။ တုတ်လှံတံ တွေဖြင့် ဖယ်ရှားပြီးတော့ သွားဖို့ရာ တုတ်လှံတံတွေ ပြင်ဆင်ရမယ်။ ပြင်ဆင်ပြီးတော့ သွားတဲ့အခါကျမှ တကယ်တမ်း တွေ့ရတဲ့အခါ ဒီတုတ်လှံတံတွေနဲ့ ဖယ် ရှားပြီးတော့ အလိုရှိရာ ချမ်းသာရာအရပ်ကို သွားနိုင် မယ်။ ချမ်းသာရာအရပ်ကို သွားနိုင်ဖို့ရာ ကြိုတင်ပြီး တော့ တုတ်လှံတံတွေ ပြင်ထားရသလိုပါပဲ။

တရားနာပရိသတ်များလည်း အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေဆိုးတွေထက်ဆိုးတဲ့ အိုရခြင်းဘေး၊ နာရခြင်းဘေး။

သေရခြင်းဘေးဆီသို့ သွားနေကြရတယ်။ အိုရခြင်း
ဘေးဆီသို့လည်း မသွားနေရပါဘူးလား ... သွားနေရ
ပါတယ်ဘုရား။ နာရခြင်းဘေးဆီသို့လည်း မသွားနေရ
ပါဘူးလား ... သွားနေရပါတယ်ဘုရား။ သေရခြင်း
ဘေးဆီသို့လည်း ... သွားနေရပါတယ်ဘုရား။ သွားနေ
ရတော့ တုတ်လုံတံနဲ့တူတဲ့ တရားတွေ မပြင်ရပါဘူး
လား ... ပြင်ရပါတယ်ဘုရား။

တကယ်တမ်း အိုရခြင်းဘေး၊ နာရခြင်းဘေး၊
သေရခြင်းဘေးတွေနဲ့ တွေ့ရတဲ့အခါ ရှုမှတ်ပြီးတော့
ကောင်းမွန်စွာ ကွယ်လွန်သွားပြီး ဒုက္ခခပ်သိမ်း အေး
ငြိမ်းရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ၊ အိုဘေး၊ နာဘေး၊
သေဘေးတို့ရဲ့ ကင်းရာနိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်သွား
ဖို့ရာ အခုတည်းကနေပြီး တရားတွေ ကြိုတင်ပြီးတော့
ပြင်ဆင်အားထုတ်ထားကြရတယ်။ ဝေဒနာကတော့
မချတွေ့ရမယ်။ ဝေဒနာကို လွှမ်းမိုးအောင် ရှုမှတ်နိုင်
ဖို့၊ သမာဓိဉာဏ်အားတွေ ရှိနေဖို့ ရင့်ကျက်နေဖို့ ကြို
တင်ပြီးတော့ အားမယူထားရပါဘူးလား ... အားယူ
ထားရပါတယ်ဘုရား။ အားယူထားကြရပါတယ်။

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၄၅

ဝေဒနာရှုမှတ်ပုံ ဆက်လက်ပြီးတော့ ဟောကြား
ပါဦးမယ်။ တရားအားထုတ်တဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင်
ဝေဒနာနဲ့ မတွေ့ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရယ်လို့တော့ မရှိသလောက်
ပါပဲ။ ဒုက္ခဝေဒနာကို တွေ့ရတာများတယ်။ အနည်းနဲ့
အများ တွေ့ကြရတယ်။

နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ် = နာမ်နဲ့ရုပ်နဲ့ ခွဲခြားပြီး
သိတဲ့ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်မှာ ဒုက္ခဝေဒနာက
သိပ်တော့မထင်ရှားသေးဘူး။ ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ် =
အကြောင်းနဲ့အကျိုးကို သိတဲ့ဉာဏ်။ အကြောင်းနဲ့
အကျိုးကို ပိုင်းခြား သိမ်းဆည်းပြီးတော့ သိနိုင်တဲ့
ဉာဏ်မှာလည်း ဒုက္ခဝေဒနာ သိပ်တော့ မထင်ရှား
သေးဘူး။ သမ္မသနဉာဏ် = အနိစ္စပဲ၊ ဒုက္ခပဲ၊ အနတ္တ
ပဲဟု သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြီးတော့ သိတဲ့ဉာဏ်သို့ ရောက်
လာတဲ့အခါ ဒုက္ခဝေဒနာ သိပ်ထင်ရှားပါတယ်။

ထိုင်လို့မှ မကြာသေးဘူး။ ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ့်ငါး
မိနစ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ် စသည်ဖြင့် ကြာလာသောအခါ
နာတာ၊ ကျင်တာ၊ အောင့်တာ၊ ကိုက်တာ၊ ခဲတာ၊
မူးတာ၊ ယားတာ၊ အော့့ချင်အန်ချင်ရှိတာ၊ ယိမ်းတာ၊

၄၆

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပသာဆရာတော်

ယိုင်တာ မဖြစ်ကြပါဘူးလား ... ဖြစ်ကြပါတယ်ဘုရား။
 ဖြစ်ကြတယ်။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဒုက္ခတုံး ဒုက္ခခဲကြီး
 ပါလား၊ မထင်လာတတ်ပါဘူးလား ... ထင်လာတတ်
 ပါတယ်ဘုရား။ အဲဒီလို နာတဲ့၊ ကျင်တဲ့၊ အောင့်တဲ့
 ဝေဒနာတွေ ပေါ်လာတဲ့အခါ ဒီဝေဒနာကို လွှမ်းမိုး
 သွားအောင် မှတ်နိုင်ဖို့ရာ ရှေးဦးစွာ သည်းခံမယ်လို့
 နှလုံးမသွင်းထားရပါဘူးလား ... နှလုံးသွင်းထားရပါတယ်
 ဘုရား။ သည်းခံမှ နိဗ္ဗာန်ရ။

သည်းခံလို့ နိဗ္ဗာန်ရသွားတဲ့သာဓက ပါဠိတော်
 တွေမှာ၊ အဋ္ဌကထာတွေမှာ တော်တော်များများပဲ ရှိပါ
 တယ်။ ရောဂါသမသိတိရဟန္တာ၊ ဇီဝိတသမသိတိရဟန္တာ
 စသည်ဖြင့် ရဟန္တာတွေ ဖြစ်ဖြစ်သွားကြတယ်။ ရောဂါ
 လည်းပျောက်၊ ရဟန္တာလည်းဖြစ်၊ အသက်လည်းကုန်၊
 ရဟန္တာလည်း ဖြစ်သွားပါတယ်။ ရဟန္တာလည်းဖြစ်၊
 အသက်လည်းကုန်။ ဒီလို ဝေဒနာကို သည်းခံပြီးမှတ်
 လို့ နိဗ္ဗာန်ရရှိသွားတဲ့ သာဓကတွေ တော်တော်များ
 များပါပဲ။ မကြာခဏလည်း နာကြားဖူးပါတယ်။ နာဖူး
 ထပ်မံ။ ဒီလိုနာဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပိုပြီးတော့ ပြန်ရှင်းပြီး

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၄၇

သဘောပေါက်ရအောင် ထပ်မံပြီးတော့ ဟောကြားပေး
ရပါတယ်။

တစ်ချိန်သောအခါ မထေရ်တစ်ပါး ရဟန္တာဖြစ်
သည့်တိုင်အောင် တရားတွေ ကြိုးကြိုးစားစား အား
ထုတ်တယ်။ ညတစ်ညလုံး အားထုတ်ပါတယ်တဲ့။
အအေးတွေကမိလို့ မနက်ကျတော့ လေထိုးတဲ့ရောဂါ၊
ပျံတော်မူမယ့်ရောဂါ ဖြစ်လာတယ်။ အလွန်ပြင်းထန်
တဲ့ လေထိုးခြင်းဖြစ်၍ ရပ်ပြီးတော့ နေလို့လည်း မရ
တော့ဘူး။ ထိုင်ပြီးတော့ နေလို့လည်း မရတော့ဘူး။
လျောင်းချလိုက်လည်း လေက အပြင်းအထန်ထိုးတော့
မငြိမ်တော့ဘူး။ ဟိုဘက်လိုမ့်လိုက်၊ ဒီဘက်လိုမ့်လိုက်
ဖြစ်နေတယ်။ ဘေးက ရဟန်းတော်တွေက သင်္ကန်း
တွေ ဖုံးပေးနေရတယ်။ သင်္ကန်းတွေက ဖရိုဖရဲ မတင့်
မတယ်ဖြစ်နေတော့ ဖုံးပေးနေရတယ်။

နောက်တော့ ဗဟုသုတရှိတဲ့ မထေရ်ကြီး
တစ်ပါး ရောက်လာတဲ့အခါ မိန့်ကြားတယ်။ “အရှင်
ဘုရား ... ရဟန်းတော်ဆိုတာ သည်းခံခြင်းသဘော
ရှိပါတယ်ဘုရား” ဟု မိန့်ကြားလိုက်တော့ “သာဓုပါ

ဘုရား”ဟု တစ်ခွန်းပဲ ပြောနိုင်တယ်။ တစ်ချက်တည်း ငြိမ်ကျသွားတယ်။ အရှင်ဘုရား မိန့်ကြားတဲ့အတိုင်း တပည့်တော် သည်းခံပါတော့မယ်ဘုရားဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ် နဲ့ ငြိမ်ကျသွားပြီး ရှုမှတ်လိုက်တာ ချက်ကနေစထိုး တာ မိအောင်လိုက်မှတ်သွားတယ်။ ရင်ဝကျတော့ အနာဂါမ်ဖြစ်သွားပါတယ်။ အနာဂါမ်အဖြစ်နဲ့ ပျံတော် မူပြီး တရားထူးတရားမြတ် မရသွားပါဘူးလား ... ရသွားပါတယ်ဘုရား။

ဘာဖြစ်လို့ရသွားတာလဲဆိုတော့ ... သည်းခံ လို့ပါဘုရား။ သည်းခံလို့။ သည်းမခံဘဲနဲ့ ဒီရဟန်းတော် လူးလှိမ့်နေလို့ရှိရင်တော့ သမာဓိမှ ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလား ... မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား။ သမာဓိမဖြစ်လို့ရှိရင် ဝိပဿနာ ဉာဏ်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဝိပဿနာဉာဏ်မှ မဖြစ် လို့ရှိရင် မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်လည်း မရနိုင်ဘူး။ သည်းခံဖို့ရာ အရေးကြီးပါဘူးလား ... အရေးကြီးပါ တယ်ဘုရား။ သည်းခံဖို့ရာ အရေးကြီးတယ်။

ယောဂီများလည်း နောက်တော့ ဝေဒနာရှင်တွေ တွေ့တဲ့အခါ၊ ယောဂီအချင်းချင်း တွေ့တဲ့အခါ တကယ့်

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၄၉

ရောဂါဝေဒနာ ပြင်းထန်လာတဲ့အခါ တချို့ယောဂီက သတိတွေက မေ့ပြီးတော့ လူးနေလို့မ့်နေ၊ ညည်းနေ အော်နေလို့ရှိရင် သတိပေးဖို့မကောင်းပါဘူးလား ... ကောင်းပါတယ်ဘုရား။ “အို-ယောဂီသူတော်ကောင်း ... ယောဂီဆိုတာ သည်းခံရခြင်းသဘောရှိပါတယ်”။ ကွယ်လွန်ခါနီးလေးမှာ ဒီစကားလေး အဖိုးမတန်ပါ ဘူးလား ... အဖိုးတန်ပါတယ်ဘုရား။ အဖိုးတန်တယ်။ တစ်ချက်တည်း ငြိမ်ကျသွားမှာပဲ။ သတိရရင်တော့ သူ့ဝေဒနာ သူ့ရှုမှတ်သွားရင် သူ့ရဲ့ပါရမီအားလျော်စွာ တရားထူးတရားမြတ်တွေ မရသွားနိုင်ပါဘူးလား ... ရသွားနိုင်ပါတယ်ဘုရား။ ရသွားနိုင်တယ်။

သည်းခံမယ်ဆိုတဲ့ နှလုံးသွင်းလေး ရှေးဦးစွာ ထားပြီးတော့ ဒီဝေဒနာ တစ်ထိုင်လုံးပဲ နာနေဦးမှာလား။ ဒီလိုလည်း ကြောင့်ကြပူပန်မှုကလေး မရှိစေရဘူး။ ဝေဒနာ ပြင်းထန်တာနဲ့အမျှ ယောဂီက ခန္ဓာကိုယ်ကို လည်း တင်းမိတတ်တယ်။ စိတ်ကိုလည်း တင်းမိတတ် တယ်။ မတင်းမိစေရဘူး။ အဲဒါ အထူးသတိထားရမယ်။ များသောအားဖြင့် တင်းမိတာများတယ်။ တင်းမိနေ မယ်ဆိုလို့ရှိရင် ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း တင်းလိုက်မယ်။

၅၀ သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

စိတ်ကိုလည်း တင်းထားမယ်ဆိုလို့ရှိရင်တော့ ဝီရိယ
တွေက လွန်ကဲနေလို့ ဝေဒနာပေါ်မှာ စိတ်တည့်တည့်
ချလို့ မရတော့ဘူး။ စိတ်တည့်တည့်ချလို့ မရရင်
သမာဓိမဖြစ်တော့ဘူး။ သမာဓိမဖြစ်လို့ရှိရင် ဝိပဿနာ
ဉာဏ်လည်း မဖြစ်တော့ဘူး။ ပိုနာ ပိုကျင် ပိုအောင့်
လို့ ယောဂီက ခဏခဏပြင်ချင်တယ်။ ခဏခဏပြင်
တယ်။ ခဏခဏပြင်နေတော့ သမာဓိက ဖြစ်မှဖြစ်ပါ
တော့မလား ... မဖြစ်တော့ပါဘုရား။ သမာဓိမဖြစ်
တော့ဘူး။

သည်းခံမယ်ဆိုပြီးတော့ စိတ်ကိုလည်း အနည်း
ငယ်လျှော့ချမယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း အနည်းငယ်
လျှော့ချမယ်။ လျှော့ထားပြီးတော့ ဝေဒနာပေါ်မှာ စိတ်
ကလေး တည့်တည့်ချကြည့်ပါ။ ချလို့ရတာနဲ့ ယောဂီ
အတွက် အတော့်ကို နေရာကျသွားပြီ။ တချို့ သမာဓိ
ဉာဏ် အသင့်အတင့် အားရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် ဝေဒနာ
ပေါ်မှာ စိတ်ကလေး တည့်တည့်ချလိုက်တာနဲ့ ဝေဒနာ
က တခြား၊ မှတ်သိစိတ်က တခြား။ အပြင်ကနေ
ရှုမှတ်နေရသလို ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ အဲဒီလောက်

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၅၁

အဆင့်ရောက်သွားရင်တော့ ယောဂီမှာ တော်တော်ကို
နေရာကျသွားပြီ။ ဝေဒနာကြီးက သပ်သပ်၊ ရှုနေရတာ
က သပ်သပ်ဖြစ်သွားပြီ။

ဒီဝေဒနာ နာနေတာ ဘယ်လောက်နာနေလဲ၊
အသားပေါ် အရေပေါ်လောက်ပဲ နာတယ်၊ အကြော
ထိအောင် နာတယ်၊ အရိုးထိအောင် နာတယ်၊ ရိုးတွင်း
ခြင်ဆီထိအောင် နာတယ်ဟု စိတ်နဲ့စူးစိုက်ပါ။ စူးစိုက်
ပြီးတဲ့အခါကျမှ နာတယ်၊ ကျင်တယ်၊ အောင့်တယ်
ဟု ပိုင်းခြားပိုင်းခြားပြီးတော့မှတ်ပါ။ အမြန်အမြန်
နာတယ် နာတယ်၊ ကျင်တယ် ကျင်တယ်၊ အောင့်
တယ် အောင့်တယ်လို့ ဒီလိုလည်း အပေါ်ယံတွင်
ရှုပ်ပြီးတော့လည်း မမှတ်ရဘူးတဲ့။ နာတဲ့အတိုင်း
အရှည်ပမာဏကို သိအောင်စူးစိုက်ပြီးတော့ နာတယ်၊
ကျင်တယ်၊ အောင့်တယ်။ ဒုတိယအချက်လည်း ဒီလို
ပဲ နာတဲ့အတိုင်းအရှည်ကို သိအောင်စူးစိုက်ပြီးတော့
နာတယ်၊ ကျင်တယ်၊ အောင့်တယ်။ တတိယအချက်
လည်း ဒီလိုပဲ နာတဲ့အတိုင်းအရှည်ပမာဏကို သိ
အောင်စူးစိုက်ပြီးမှ နာတယ်၊ ကျင်တယ်၊ အောင့်တယ်
လို့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။

၅၂

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

ဝေဒနာပေါ်မှာ စိတ်ကလေး တည့်တည့်လည်း
 ချလို့ ရသွားပြီ။ ဝေဒနာ နာနေတဲ့ အတိုင်းအရှည်ကို
 လည်း သိအောင်စူးစိုက်လို့ ရသွားပြီဆိုရင်တော့
 သမာဓိဖြစ်သွားပြီ။ သမာဓိမဖြစ်သွားပါဘူးလား ...
 ဖြစ်သွားပါတယ်ဘုရား။ ဖြစ်သွားပြီ။ သမာဓိဖြစ်တော့
 ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်ဖို့ရာ ဒီလောက်မခက်တော့ဘူး။
 ဆင့်ကာဆင့်ကာမှတ် လေးငါးချက်လောက် ဆင့်ကာ
 ဆင့်ကာမှတ်လိုက်တော့ ပိုနာ၊ ပိုကျင်၊ ပိုအောင့်တာ
 ယောဂီများကိုယ်တိုင်ပဲ တွေ့ရတယ်။ မခံနိုင်လောက်
 အောင်၊ မှတ်လို့မရနိုင်လောက်အောင် နာတယ်၊
 ကျင်တယ်၊ အောင့်တယ်ဆိုလို့ရှိရင်တော့ ပြင်ရတော့
 မှာပါပဲ။

ပြင်ရတော့မယ်ဆိုရင် ချက်ချင်းတော့ မပြင်
 လိုက်ရဘူး။ ပြင်ချင်တဲ့ စိတ်ကလေးကို ရှေးဦးစွာ
 မှတ်ရဦးမယ်။ ပြင်ချင်တယ်၊ ပြင်ချင်တယ်လို့ မှတ်ပါ။
 အဲဒီလို ပြင်ချင်တယ်၊ ပြင်ချင်တယ်လို့ မှတ်ရင်းမှတ်
 ရင်းနဲ့ပဲ မပြင်ရဘဲ ဝေဒနာက သက်သာသွားတတ်
 တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အာရုံပြောင်းလိုက်တဲ့

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၅၃

အတွက်ကြောင့်ပဲ။ သမာဓိကဖြစ်နေတော့ နာတာထက် ပိုပြီးတော့ နာနေတယ်လို့ စိတ်က ထင်နေတယ်။ အာရုံက ပြင်ချင်တဲ့စိတ်ကို ပြောင်းပြီး ပြင်ချင်တယ်၊ ပြင်ချင်တယ်လို့ မှတ်လိုက်တော့ နာတာ ထူးထူးခြားခြား သက်သာပြီးတော့ မပြင်ရဘဲနဲ့ မှတ်လို့ရသွားတတ်တယ်။

မရဘူးဆိုလို့ရှိရင်လည်း ပြင်တယ်၊ ပြင်တယ်လို့ တစ်ဖက်ဒူးက ကြွလာတာကို ကြွတယ်၊ ကြွတယ်လို့ တစ်ဖက်ကိုချလိုက်တော့ ချတယ်၊ ချတယ်ဟု ရွှေ့နေတဲ့အစဉ်လေးတွေ မီအောင် လိုက်မှတ်ရတယ်။ အဲဒီလို အစဉ်ကိုမီအောင် လိုက်မှတ်နိုင်ပြီဆိုရင် မပြင်ရသကဲ့သို့ပဲ အမှတ်တွေ ဆက်သွားလို့ အမှတ်တွေ ပိုကောင်းလာပါတယ်။

အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်အောင် နာကျင်ပြီးတဲ့ အခါ ဝေဒနာလည်း အကြောင်းအားလျော်စွာ ပြန်လျော့လာတာပါပဲ။ ပြန်လျော့တဲ့အခါမှာလည်း မှတ်သိစိတ်ကို မလျော့လိုက်ရဘူး။ ပိုင်းခြားပိုင်းခြားပြီးတော့ စူးစိုက်ပြီးတော့ မှတ်ရတယ်။ လေးငါးချက်လောက်

၅၄ သဒ္ဓမ္မရံသီရိပဿာဆရာတော်

ဆင့်ကာဆင့်ကာ မှတ်လိုက်တဲ့အခါ တစ်မျိုးသက်သာ၊
တစ်မျိုးသက်သာသွားတာ၊ တခြားနေရာသို့ ရွှေ့ရွှေ့
သွားတာ ယောဂီများ ကိုယ်တိုင်ပဲ တွေ့ကြတယ်။
အဲဒီလို တွေ့ရပြီဆိုရင် ယောဂီက စိတ်ဝင်စားလာ
တယ်။ ဝေဒနာရဲ့သဘောကို သိလာတယ်။ ဝေဒနာ
ဆိုတာ အမြဲတမ်း နာနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။
သူလည်း ပြောင်းလဲနေတာပဲဟု မသိလာပါဘူးလား ...
သိလာပါတယ်ဘုရား။

ပြောင်းလဲနေတာ ဝေဒနာရဲ့ သဘောပါပဲ။
ဝေဒနာရဲ့ သဘောကိုသိတော့ ယောဂီက ပိုပြီးတော့
စိတ်ဝင်စားလာတယ်။ ဆင့်ကာဆင့်ကာရှုမှတ်တော့
သမာဓိဉာဏ်တွေ တစ်ဆင့်ရင့်ကျက် အားရှိလာတဲ့အခါ
တစ်ချက်မှတ် တစ်ချက်ပိုနာ၊ ပိုကျင်၊ ပိုအောင့်လာ
တယ်။ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားပြီးတဲ့အခါ
ဝေဒနာလည်း အကြောင်းအားလျော်စွာ ပြန်လျော့
လာတယ်။ တစ်ချက်မှတ် တစ်ချက်သက်သာ၊ တစ်
ချက်မှတ် တစ်ချက်သက်သာ။ တစ်ချက်မှတ် တစ်ချက်
တခြားနေရာသို့ ရွှေ့ရွှေ့သွားတာ တွေ့ရတော့ ယောဂီ

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၅၅

ပိုပြီးတော့ စိတ်ဝင်စားလာတယ်။ ဝေဒနာဆိုတာ မှတ်ချက်တိုင်း မှတ်ချက်တိုင်း ပြောင်းလဲနေတာပဲ။ ဝေဒနာရဲ့သဘောကို ပိုမသိလာပါဘူးလား ... ပိုသိ လာပါတယ်ဘုရား။ ပိုသိလာတော့ ပိုစိတ်ဝင်စားတယ်။ သဘောကိုသိလာတော့ ဝေဒနာကို မလွှတ်ချင်တော့ ဘူး။

နောက် ဆင့်ကာဆင့်ကာမှတ်လို့ သမာဓိဉာဏ် များ တစ်ဆင့်ရင့်ကျက် အားရှိထက်သန်လာတဲ့အခါ နာတယ်၊ ကျင်တယ်၊ အောင့်တယ်လို့ မှတ်လိုက်ရင် နာတာလေးဟာ ပေါ်ပြီးတာနဲ့ပျောက်၊ ပေါ်ပြီးတာနဲ့ ပျောက်။ ပေါ်ပြီးတာနဲ့ ပျောက်ပျောက်သွားတာ ကိုယ် တိုင်ပဲ တွေ့ရတယ်။ ပေါ်တာက ဖြစ်၊ ပျောက်ပျောက် သွားတာက ပျက်။ ဖြစ်ပျက် သိသွားတယ်။ ဖြစ်တာ ပျက်တာကို သိလာရတော့ ယောဂီက ပိုပြီးတော့ စိတ်မဝင်စားပါဘူးလား ... စိတ်ဝင်စားပါတယ်ဘုရား။ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဝေဒနာကို လွှမ်းမိုးတော့မယ်။ ပေါ်ပြီးတာနဲ့ပျောက်၊ ပေါ်ပြီးတာနဲ့ပျောက်တော့ ပေါ်တာကိုလည်း သိအောင်၊ ပျောက်ပျောက်သွားတာ

၅၆

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပဿာဆရာတော်

ကိုလည်း သိအောင် စူးစိုက်ထားရတော့ နာတာက အဓိကမဟုတ်တော့ဘူး။ ဖြစ်ပြီးတော့ ပျက်ပျက်နေတာက အဓိကဖြစ်လို့ မိအောင်လိုက်မှတ်နေရတယ်။

နောက်တော့ သမာဓိဉာဏ်တွေ တစ်ဆင့်ရင့်ကျက် အားရှိထက်သန်လာတဲ့အခါ ပေါ်တာက မထင်ရှားတော့ဘူး။ ပျောက်ပျောက်သွားတာကပဲ ထင်ရှားတယ်။ ဖြစ်တာက မထင်ရှားတော့ဘူး။ ပျက်ပျက်သွားတာပဲ ထင်ရှားတော့တယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ ဒီဝေဒနာဟာ ဘယ်ကနာနေတယ်၊ ဒူးကနာနေတယ်၊ ပေါင်ကနာနေတယ်၊ တင်ပါးကနာနေတယ် စသည်ဖြင့် သဏ္ဌာန်ခြံတွေက မထင်ရှားတော့ဘူး။ နာတဲ့သဘောမျှပဲ ထင်ရှားနေတော့တယ်။ မှတ်လိုက်တာနဲ့ ကုန်ပျက်၊ မှတ်လိုက်တာနဲ့ ကုန်ပျက်။ ယူပစ်ယူပစ်လိုက်သလို ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သွားတယ်။ သမာဓိဉာဏ် အားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ သိပ်ထင်ရှားကြတယ်။ မှတ်လိုက်တာနဲ့ ကုန်ပျက်၊ မှတ်လိုက်တာနဲ့ ကုန်ပျက်။ တစ်ချက်မှတ်တစ်ချက် ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သွားတာ မြင်တော့ ပိုပြီးတော့ စိတ်ဝင်စားလာတယ်။

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၅၇

နောက်တော့ သမာဓိဉာဏ် တစ်ဆင့်ရင့်ကျက် အားရှိထက်သန်လာတယ်။ သမာဓိဉာဏ် အားကောင်း တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ နာတယ်လို့မှတ်လိုက်ရင် နာတာလေးလည်း ကုန်ပျက်၊ နာတယ်လို့မှတ်လိုက် တဲ့ မှတ်သိစိတ်ပါ ကုန်ပျက်သွားတာ မြင်ကြတယ်။ သမာဓိဉာဏ် သိပ်အားကောင်း၊ ဉာဏ်ထက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေကျတော့ ၃-မျိုး၊ ၃-မျိုး ကုန်ပျက်တာ မြင်ကြ တယ်။ နာတယ်လို့မှတ်လိုက်ရင် နာတာလေးလည်း ကုန်ပျက်၊ နာတယ်လို့ သိနေတဲ့ အသိစိတ်ကလေး လည်း ကုန်ပျက်၊ နာတယ်လို့မှတ်လိုက်တဲ့ မှတ်သိ စိတ်ပါ ကုန်ပျက်သွားတာကို သိကြတယ်။ နာတယ် လို့ သိနေတဲ့ အသိစိတ်ကလေးဆိုတာ ဒုက္ခသဟဂုတ် ကာယဝိညာဉ်စိတ်ကလေးပါပဲ။ ကုန်ပျက်ကုန်ပျက် တာကို မြင်သွားတယ်။

၃-မျိုး၊ ၃-မျိုး မြင်သွားတယ်။ နာတာလည်း မမြဲဘူး။ နာတယ်လို့ သိနေတဲ့ အသိစိတ်ကလေးလည်း မမြဲဘူး။ နာတယ်လို့ မှတ်လိုက်တဲ့ မှတ်သိစိတ်ကလေး လည်း မမြဲဘူး။ မမြဲဘူးဆိုတာ မြန်မာလို၊ ပါဠိလိုကျ တော့ ... အနိစ္စပါဘုရား။ အနိစ္စပဲ။ ကုန်ပျက်တာ

၅၈ သဒ္ဓမ္မရံသီရိပဿာဆရာတော်

တွေက လျင်မြန်အားကြီးတော့ နှိပ်စက်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်၍ ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ၊ ဒီလိုကုန်ပျက်နှိပ်စက်နေတဲ့ ဆင်းရဲတွေကို ဘယ်လိုများ ကာကွယ်လို့ရပါလိမ့်မလဲ၊ ဘယ်လိုမှ ကာကွယ်လို့ မရဘူး။ သူ့သဘောအတိုင်း သူ ကုန်ပျက်နှိပ်စက်နေတာပဲ။ ကိုယ်အစိုးမရပါလား၊ ကိုယ်အစိုးမရပါလားဆိုတာ မြန်မာလို၊ ပါဠိလိုကျတော့ ... အနတ္တပါဘုရား။

ဝေဒနာအနိစ္စ၊ ဝေဒနာဒုက္ခ၊ ဝေဒနာအနတ္တ ဉာဏ်အမြင်တွေ ပိုင်သွားတဲ့အခါ တရားနာပရိသတ် များ အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်တဲ့ တရားထူးတရား မြတ်တွေလည်း ရသွားနိုင်တာပါပဲ။ ဝေဒနာကိုတော့ မုချကေန် တွေ့ရမှာအမှန်ပါပဲ။ ကွယ်လွန်ခါနီးမှာတော့ မတွေ့ရပါဘူးလား ... တွေ့ရပါတယ်ဘုရား။ သေ လောက်တဲ့ ရောဂါဝေဒနာ တွေ့ရမှာဖြစ်တယ်။

ကာယေစ ဇီဝိတေစ အနပေက္ခတာ ဥပဋ္ဌာ ပေတိ။

ကာယေစ = ကိုယ်၌လည်းကောင်း၊ ဇီဝိတေစ = အသက်၌လည်းကောင်း၊ အနပေက္ခတာ = ငဲ့ကွက်

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၅၉

ခြင်းမရှိသည်အဖြစ်သို့၊ ဥပဋ္ဌာပေတိ = ရောက်စေ၏။
ဣတိ = ဤသို့၊ အဋ္ဌကထာစရိယော = အဋ္ဌကထာ
ဆရာသည်၊ သံဝဇ္ဇေတိ = ကောင်းစွာမသွေ ဖွင့်ပြ
တော်မူခဲ့ပါပေသတည်း။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓုပါဘုရား။

သေလောက်တဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေ စွဲကပ်လာ
တဲ့အခါ တရားနာပရိသတ်များလောက် သမာဓိဉာဏ်
တွေ ရင့်ကျက်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီဝေဒနာကတော့
မလွတ်မြောက်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီဘဝ မလွန်မြောက်နိုင်
တော့ဘူး၊ ဒီအသက်က မလွန်မြောက်နိုင်တော့ဘူး
ဆိုတာ တချို့ကလည်း ၁-ရက်၊ ၂-ရက်လောက်က
ကြိုတင်ပြီးတော့သိတယ်။ တချို့ကလည်း နာရီပိုင်း
လောက်မှာ သိလာတယ်။ သိလာတဲ့အခါကျတော့
ကိုယ်နဲ့အသက်ကို မငဲ့ကွက်တော့ဘူးတဲ့။ ကိုယ်နဲ့
အသက်ကို မငဲ့ကွက်ဘဲနဲ့ အမှတ်ကို အဆင့်ဆင့်
မီအောင် ရှုမှတ်လိုက်လို့ရှိရင် ကွယ်လွန်ခါနီးမှာမှ
တရားထူးတရားမြတ်တွေ ရရသွားတဲ့ သာဓကတွေ
တော်တော်များများပဲ ရှိပါတယ်။ သီလ၊ သမာဓိ

၆၀ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

ဉာဏ်တွေ အခြေခံကောင်းသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီလို
ကွယ်လွန်ရတော့မယ်လို့ အချိန်ပိုင်းကို သိလာတဲ့အခါ
ကိုယ်နဲ့အသက်ကို မငဲ့ကွက်တော့ပါဘူး။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ကိုယ်နဲ့အသက်၊ မငဲ့ကွက်၊
ရက်စက်နိုင်ရမည်။

ယခုတည်းက လေ့ကျင့်ထားရမယ်။ မလေ့ကျင့်
ထားရပါဘူးလား ... လေ့ကျင့်ထားရပါမယ်ဘုရား။
လေ့ကျင့်ထားရတယ်။ လေ့ကျင့်ထားလို့ ရသွားရင်တော့
ဟိုကျရင် ပန်းဝင်တဲ့အခါကျတော့ လွယ်လွယ်ကူကူ
ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ဝင်သွား၊ ကွယ်လွန်သွားရတယ်။
တရားထူးတရားမြတ်ရပြီး ကွယ်လွန်သွားရင်တော့
နေရာမကျပါဘူးလား ... နေရာကျပါတယ်ဘုရား။
နေရာကျလိုက်တာ။

ဤကဲ့သို့ ယနေ့ယခုအခါ၌ သစ္စာမန္တန်
အကြောင်းကို ဝိပဿနာရှုမှတ်ပုံနှင့်တကွ နာကြား
ရသဖြင့် နာကြားရသောအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံ
ပွားများအားထုတ်နိုင်ကြပြီးလျှင် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်

သစ္စာမန္တန်အကြောင်း သိကောင်းစရာ ၆၁

တောင့်တအပ်တဲ့ တရားထူးတရားမြတ်တို့ကို၊ ဒုက္ခ
ခပ်သိမ်း အေးငြိမ်းရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို
လွယ်ကူသောအကျင့်ဖြင့် လျင်မြန်စွာဆိုက်ရောက်၍
မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ဆရာတော်ဘုရား ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်စုံရပါလို၏
အရှင်ဘုရား။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓုပါဘုရား။

အရပ်ဆယ်မျက်နှာနေ၊ အားလုံးသောသတ္တဝါ
တွေ၊ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ၊ စိတ်ဆင်းရဲကင်းကြ
ပါစေ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ၊ ကိုယ်စိတ်
နှစ်ဖြာ၊ ချမ်းသာစွာဖြင့်၊ မိမိတို့ခန္ဓာဝန်ကို၊ ရွက်
ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

သာဓု ... သာဓု ... သာဓုပါဘုရား။

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်